

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ ΑΖ'

ΙΩΑΝ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 72.18.308

1 ΩΚΤΩΒΡΙΟΥ 1988

ΑΡΙΘ. 14

== ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ==

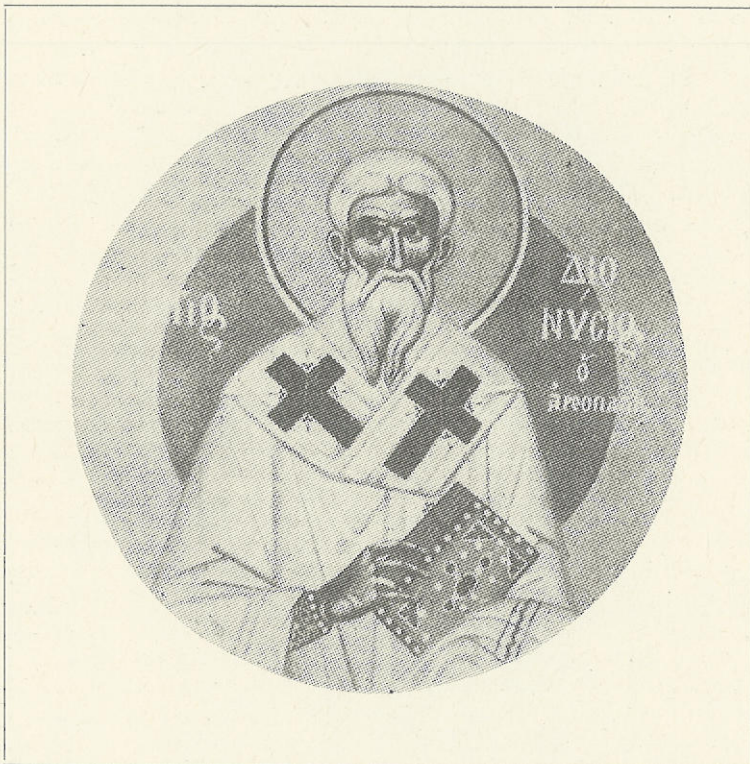
Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. — Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Αἱ ποιμαντικά ἐπιστολάκι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. — Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, Μηνύματα Δεκαπενταγούστου. — Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ε. Σάπικα, AIDS: φραγμός ἢ παγίδα; — Ἀλεξ. Μ. Σταυροπούλου, Ἡ πληροφορική στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἁγίοις ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη. — π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, «Ὑπεραγορὰ θρησκείας». — Δημ. Φερούση, Ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας. — Ἐπίκριρα.

● ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἀθῆναι, Ἰασιῶν 1 — Τηλ.
72.10.734 ● Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης
Μιχαήλ, Ἀριστοτέλους 179,
112 51 Ἀθῆναι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

«Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ (τῷ Παύλῳ) ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης...».

«Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεὶς πανόλβιε, ἐπ' αὐτοῦ ἐμνήθης, τῶν ἀποκρούφων τὴν γνώσιν' ὄθεν σε καὶ λαμπιῆρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως' ἦν φυλάτιοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκήρυξ'».

ΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Τοῦ κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
᾽Ομοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Αἱ Ποιμαντικαὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου πρέπει νὰ καθοδηγοῦν καὶ ἐμπνέουν πάντας τοὺς κληρικούς. Αὐταὶ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν συνεχῆς μνημόνιον περὶ τοῦ ὅτι οἱ ἔχοντες τὴν εὐθύνην τῆς διαποιμάνσεως τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου μιᾶς ἐπισκοπῆς ἢ μιᾶς ἐνορίας πρέπει, μένοντες «ἐν οἷς ἔμαθον» (Β' Τιμ. γ', 14) καὶ ἀναζωπυροῦντες τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ» (Β' Τιμ. α', 6), νὰ ἔχουν ζῶσαν συνείδησιν περὶ τοῦ «πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀνατρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ', 15).

Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες καὶ λειτουργοὶ πρέπει νὰ φυλάττουν τὴν «παρακαταθήκην, ἐκτρεπόμενοι τὰς βεβήλους κενοφανίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως» (Α' Τιμ. στ', 20· πρβλ. Β' Τιμ. α', 14), νὰ «ὕγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει» (Τίτ. α', 13), νὰ εἶναι δέκται καὶ πομποὶ τῆς «ὕγιαίνουσης διδασκαλίας» (Β' Τιμ. δ', 3) καὶ νὰ «ἐνδυναμῶνται ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμ. β', 1). Πάντες οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονοῦντες πρέπει νὰ εἶναι πρότυπα Χριστοκεντρικῆς ζωῆς, νὰ ἔχουν καὶ νὰ μεταδίδουν τὴν πεποίθησιν, ὅτι Χριστὸς «ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι» (Α' Τιμ. α', 15), «ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας» (Τίτ. β', 14) καὶ εἶναι «ἐγγηγερόμενος ἐκ νεκρῶν» (Β' Τιμ. β', 8), «καταργήσας τὸν θάνατον, φωτίσας δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου» (Α' Τιμ. α', 10) καὶ καλῶν ἡμᾶς ἵνα «συναποθάνωμεν καὶ συζήσωμεν» καὶ «συμβασιλεύσωμεν» Αὐτῷ (Β' Τιμ. β', 11).

Ἐπειτα οἱ ἀσκοῦντες τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαποιμάνσεως δέον νὰ ἔχουν ἀγάπην ἐκ καρδίας καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου» (Α' Τιμ. α', 5) καὶ νὰ ζοῦν «σωφρόνως, δικαίως καὶ εὐσεβῶς» (Τίτ. β', 12), παρουσιάζοντες ἑαυτοὺς ὡς ζῶντα πρότυπα νηφαλιότητος, ἐγκρατείας, σωφροσύνης, κοσμιότητος, δικαιοσύνης, ὑπομονῆς, φιλοξενίας, ἐπιεικειᾶς, πραότητος (Α' Τιμ. γ', 1-13· Τίτ. α', 6 ἐξ· β', 1 ἐξ· Τίτ. γ', 2). Ἐπίσης οὗτοι πρέπει νὰ μὴ λησμονοῦν, ὅτι «μέγας πορισμὸς ἢ εὐσέβεια μετὰ ἀυταρκείας» (Α' Τιμ. στ', 6) καὶ ὅτι «ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἢ φιλαργυρία» (Α' Τιμ. στ', 10). Αἱ διακηρύξεις αὐταὶ βεβαίως δὲν αἴρουν τὸ ὅτι «ἄξιός ἐστι ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ» (Α' Τιμ. ε', 18).

Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες, «προσέχοντες τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ» (Α' Τιμ.

δ', 13), ἐκλέγουν ὡς καταλλήλους συνεργάτας διδασκομένους ὑπ' αὐτῶν «πιστοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. β', 2).

Ἡ ἐπιστράτευσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων εἰς τὴν «καλὴν στρατείαν» (Α' Τιμ. α', 18) ἐπιβάλλει συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν πρὸς διατήρησιν τῆς «ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίας» (Τίτ. β', 7) καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν παντός, ὁ ὁποῖος «ἐτεροδιδασκαλεῖ» καὶ δὲν «προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ» (Α' Τιμ. στ', 3· πρβλ. α', 3). Ὁ Ἀπ. Παῦλος θέλει τὸν ἔχοντα τὴν εὐθύνην τῆς διαποιμάνσεως «ἥπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικόν, ἀνεξίκακον, ἐν πραότητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας» (Β' Τιμ. β', 24-26). Ἀλλὰ διὰ πάντα ἀμετανόητον αἵρετικὸν ἰσχύει ἡ προτροπή: «Αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μάκρον καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ» (Τίτ. γ', 10-11).

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὰς Ποιμαντικὰς ἐπιστολάς, θὰ εἶναι πλέον ἀξίοπiston καὶ καρποφόρον, ὅταν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ συνεργάται των ὀργανώσουν, ὡς ὑπεμνήσθη ἀνωτέρω, τὰ ἔργα τῆς διακονικῆς κοινωνικῆς προνοίας, φροντίζοντες ὅπως «καλῶν ἔργων προϊστάσθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ᾧσιν ἄκαρποι» (Τίτ. γ', 14), δοθέντος ὅτι «ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις» (Τίτ. γ', 8).

Ἐκ τῶν λεχθέντων καθίσταται φανερόν, ὅτι αἱ Ποιμαντικαὶ ἐπιστολαὶ εἶναι ἄριστος καθρέπτης, εἰς τὸν ὁποῖον πᾶς λειτουργὸς καὶ ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ καθρεπτίζῃ ἑαυτὸν, διὰ νὰ ἐξακριβῶνῃ κατὰ πόσον γίνεται «τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεῖᾳ» (Α' Τιμ. δ', 12) καὶ κατὰ πόσον ἐφαρμόζει τὴν προτροπὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν ἀνῆψε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον» (Β' Τιμ. δ', 5).

* * *

Βιβλιογραφία: Νικ. Δαμαλᾶ, Ἐρμηνεία εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, τόμ. Α', Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, Ἀθῆναι 1876. Βασιλείου Ἀντωνιάδου, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, Ἀθῆναι, 1937. Βασιλείου Ἰωαννίδου, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἐν Ἀθῆναις 1960. Σ. Ἀγουρίδου, Εἰσαγωγὴ εἰς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 260 τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 τεύχους.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

ΨΑΛΜΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΩΝ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν
κ. ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ

Α'

Ο 142ος ΨΑΛΜΟΣ

1. «ΚΥΡΙΕ, ΕΙΣΑΚΟΥΣΟΝ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΜΟΥ...»

Με αὐτὰς τὰς λέξεις ἀρχίζει ὁ 142ος ψαλμὸς τοῦ Δαυὶδ. Καὶ μὲ τὸν ψαλμὸν αὐτὸν ἀρχίζομεν καθ' ἑκάστην τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τῶν Παρακλήσεων πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Τὰ διδάγματα ἐκ τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα. Καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἀφιερῶσωμεν μίαν σειρὰν (8) ὁμιλιῶν εἰς ἐρμηνείαν τοῦ ψαλμοῦ καὶ ἐμβάθυσιν εἰς τὰ νοήματα αὐτοῦ.

Ὁ Δαυὶδ εὗρίσκετο εἰς μίαν κρίσιμον οἰκογενειακὴν περιπέτειαν. Τὴν βασιλικὴν του ὑπόστασιν συνετάραζαν ὀλιβερά οἰκογενειακά γεγονότα. Ἐνα δὲ ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡ γνωστὴ ἀνταρσία τοῦ υἱοῦ του Ἀβεσαλώμ, ὁ ὁποῖος ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ πατρὸς του καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ βιαιοπραγήσῃ ἐναντίον του, διὰ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸν θρόνον του.

Ἀντιμετωπίζων τὴν δυσάρεστον αὐτὴν κατάστασιν — νὰ ἀπειλήται ὁ θρόνος του καὶ νὰ κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ του ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ παιδί του — καταφεύγει μὲ πόνον ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειάν του. Ἀκριβῶς δὲ αὐτὴν τὴν καταφυγὴν του εἰς τὸν Θεὸν ἐκφράζει ὁ ψαλμὸς αὐτός.

«Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,

ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου».

Εἰς τὸν πρῶτον αὐτὸν στίχον τοῦ ψαλμοῦ ἀναφέρεται ὁ Δαυὶδ εἰς χαρακτηριστικὰς ιδιότητας τοῦ Θεοῦ, τὰς ὁποίας αἰσθάνεται ἰδιαιτέρως ἐνισχυτικὰς δι' αὐτὸν εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν. Ἀφ' ἐνὸς τὸν ἐνισχύει ἡ σκέψις ὅτι ὁ Θεὸς ὅ,τι ὑπόσχεται, ἐξάπαντος τὸ πραγματοποιεῖ. Αὐτὸ σημαίνει τὸ «ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου». Σὺ δηλ. ὁ Ὅποιος εἶσαι πάντοτε ἀληθινὸς καὶ ἀψευδὴς εἰς τὰς διαβεβαιώσεις σου, εἰσάκουσον τὴν προσευχήν μου αὐτὴν τὴν κρίσιμον ὥραν. Ἀφ' ἐτέρου σκέπτεται ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι καὶ δίκαιος. Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Δαυὶδ αἰσθάνεται ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι μὲ τὸ μέρος του (δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀδικῶν, ἀλλ' ἄλλος τὸν ἀδικεῖ), ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ, λέγων· «εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου».

*

Πράγματι· αἱ δύο αὐτὰ ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ ὡμολοῦσαν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δαυὶδ.

Πῶς νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε θεωρήσει ἐκλεκτόν Του καὶ ἐβεβαίωσεν· «ὕψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου, εὖρον Δαυὶδ δοῦλόν μου, ἐν ἐλαίῳ ἀγίῳ μου ἔχρισά αὐτόν»; (Ψαλ. 88,19). Ὡς ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ εἶχεν ὑψωθῆ ὁ Δαυὶδ εἰς τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα καὶ ἔλαβε τὸ χρίσμα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας. Ἐπὶ

τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἐν Ἀθήναις 1971. Λεων. Φιλίππιδου, Ἡ Α' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου, Ἀθῆναι 1952. Ν. Ἰ. Καρμίρη, Τὸ φιλολογικὸν πρόβλημα τῶν Ποιμαντικῶν ἐπιστολῶν, Ἀθῆναι 1958. Γεωργίου Γαλιτῆ, Ἡ πρὸς Τίτον Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Θεσσαλονίκη 1982 (παρουσιάζει τὰ νεώτατα ἐπιστημονικὰ δεδομένα). Joseph Holzner, Παῦλος, μτφρ. Ἱερωνύμου Ἰ. Κοτσώνη (ἀπὸ τὴν 21η ἐκδοσί), Ἀθῆναι 1948. W. Michaelis, Pa-

storalbriefe und Wortstatistik ἐν Zeitschrift für die neutestamentliche Wissenschaft und die Kunde der älteren Kirche, 28 (Giessen 1929), σελ. 69-76. Τοῦ ἰδίου, Pastoralbriefe und Gefangenschaftsbriefe, Gütersloh 1930. Τοῦ ἰδίου, Einleitung in das Neue Testament, 1953. J. Jeremias, Pastoralbriefe, Göttingen 1956. Jos. Schmid, Pastoralbriefe ἐν Lexikon für Theologie und Kirche, τόμ. 8, Freiburg 1963, σελ. 155-158.

πλέον ὁ Θεὸς τὸν αἶχιν περιβάλλει με ὀρισμένες ὑποσχέσεις, καὶ δὴ ἐπιθὰ γίνῃ προσπάτων τοῦ Μεσσίου. «Ὁ μὸς ος Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν· ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου» (Ψαλ. 131,11). Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν ἐτίμησε με τόσας ἐξαιρετικὰς εὐνοίας καὶ ὑποσχέσεις, ἡ καρδια του τὸν πληροφορεῖ ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν θεϊκὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν, τώρα καὶ κινδυνεύει, με τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἀποδείξῃ ἀληθινὰς τὰς ὑποσχέσεις Του, διότι εἶναι δίκαιος καὶ ἀληθινός. Καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ ἐγνώριζεν ὁ διακόμιμος βασιλεὺς ὅτι ὁ Θεὸς δὲν συμπαρίσταται ποτε εἰς τὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ θὰ δώσῃ τὴν βοήθειάν Του ἐκεῖ καὶ ὑπάρχει τὸ δίκαιον. Ἦτο ἐπομένως στήριγμα διὰ τὸν Δαυὶδ ἡ πεποιθήσις του ὅτι «δικαίος Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἡγάπησεν» (Ψαλ. 10, 8).

*

Αὐτὰ ὅμως τὰ εὐσεβῆ φρονήματα εἰς τὰ ὅποια ὁ Δαυὶδ ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν προστατεύσῃ, εἶναι πολὺτιμα στήριγμα καὶ διὰ κάθε χριστιανόν.

Εἰς τὴν ζωὴν μας πολλὰς φορὰς μᾶς εὐρίσκουν δύσκολοι καὶ κρίσιμοι περιστάσεις. Καὶ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐπιθυμώμεθα, με πίστιν ἀκλόνητον, ὀρισμένες ρητὰς ὑποσχέσεις καὶ διαβεβαιώσεις, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ χάνωμεν τὸ θάρρος μας καὶ νὰ μὴ γινώμεθα «ὡς περ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (1 Θεσ. 4,13).

Ἴδου μερικὰ ἐξ αὐτῶν·

«Ὁ ὕτε μὴ σε ἀνῆ οὕτε μὴ σε ἐγκαταλείπη» (Δευτ. 31,6). Ὑπόσχεται ὁ Θεὸς ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ δὲν θὰ ἀφήσῃ ποτὲ ἀβοήθητον τὸν πιστὸν ἄνθρωπον. Οὕτε θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ σταρεθῇ τὰ ἀπαραίτητα.

«Κύριος οὐ στερήσει τὰ ἀγαθὰ τοῖς πορευομένοις ἐν ἀκακίᾳ». (Ψαλ. 83,11). Διὰ τοῦτο προτροπώμεθα νὰ στηριζώμεθα εἰς τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην Του καὶ νὰ μένωμεν εἰρηνικοί.

«Πᾶσαν τὴν μέριμναν ἡμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ἡμῶν» (1 Πέτρ. 5,7).

Ἡ γνωστὴ λαϊκὴ ἔκφρασις «ἔχει ὁ Θεός» εἶναι ἐνδεικτικὰ πίστεως καὶ ἐλπίδος. Καὶ ὑπόμνησις καὶ προτροπὴ νὰ μὴ λησμονοῦμεν τὰς ρητὰς ὑποσχέσεις Του. Νὰ μὴ θέτωμεν ἐν ἀμφιβόλῳ τὰς διαβεβαιώσεις καὶ ἐπαγγελίας Του.

Εἶναι καλὸς σύμβουλος ἡ ἀμφιβολία καὶ ὁ κλονισμὸς τῆς πίστεως. Δὲν βοηθεῖ σὲ τίποτε ἡ ἠθελήμενη ἀγνόησις τῆς πίστεως. Ἐ.Ϝ ἀντιθέτως εἶναι ἰσχυρόν στήριγμα εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῆς ζωῆς μας ἡ καταφυγὴ εἰς τὸν Θεόν. Καὶ εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων βεβαιωμένον ὅτι «ἡ ἐλπίς οὐ καταίσχυνει» (Ρωμ. 5,5). Δὲν ἀπογοητεύει καὶ δὲν ἄντροπιάζει τὸν πιστὸν ἢ ἐλπίδα του εἰς τὸν Θεόν.

Πολλοί, δυστυχῶς, λοξοδρομοῦν ἐκ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ μετέρχονται ἄλλους τρόπους — καὶ δὴ καὶ ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀθρημίτους — νομίζοντες ὅτι ἔτσι θὰ λυθοῦν καλλίτερα τὰ προβλήματα τούς. Ἀλλὰ ἡ χαλάρωσις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ ἀπόβλισις, τὸ «ξεστράτισμα», ἀπὸ τὴν ἠθικὴν γραμμὴν δὲν εἶναι ἀζήμιος λύσις καὶ διέξοδος. «Οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπολοῦνται» (Ψαλ. 72,27). Περιχωροῦν ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον. Καὶ ὑφίστανται τὰς πικρὰς συνεπειὰς τῆς ἀποστασίας των.

Διὰ τοῦτο, με τὴν ἀκλόνητον βεβαιότητα ὅτι εἶναι «πιστὸς ὁ ἐπαγγεῖλ ἄμυνος» (Ἐβρ. 10,23) καὶ ἀψευδὴς καὶ ἀληθινὸς καὶ «πιστὸς ὁ λόγος» τοῦ Θεοῦ «καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος» (1 Τιμ. 1,15), ἄς μένωμεν σταθεροὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς Αὐτὸν πάντοτε. Ἐφ' ὅσον δὲ θὰ ἔχωμεν τὴν συναίδησιν συμμαρτυροῦσαν ὅτι εὐρισκόμεθα «ἐν ἀληθείᾳ» τηρηταὶ τῶν ἐντολῶν Του, καὶ «ἐν δικαιοσύνῃ» φερόμεθα πρὸς τοὺς ἄλλους, θὰ ἔχωμεν καὶ τὴν παρρησίαν, εἰς τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς θλίψεις μας νὰ λέγωμεν πρὸς τὸν Κύριον·

«Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου· ἐνώπιον τῆς δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου».

2. «ΚΑΙ ΜΗ ΕΙΣΕΛΘΗΣ ΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΣΟΥ»

Ὅσονδήποτε καλὸς καὶ ἀν εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, ὅσονδήποτε πιστὸς καὶ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος, δὲν παύει νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀμαρτωλός. Παράδειγμα ὁ Δαυὶδ. Ἦτο ἐλακτὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ σφάλματα καὶ τὰς πτώσεις του. Ἐφθασεν, ὡς γνωστόν, εἰς δύο σοβαρὰτα καὶ βαρῦτατα ἀμαρτήματα.

Ἐνῶ λοιπὸν ἡ πεποιθήσις ὅτι ἀπολαμβάνει τῆς εὐνοίας καὶ τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔδιδε τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπικαλῆται τὸν Κύριον καὶ νὰ τοῦ ζητῇ νὰ τὸν εἰσακούσῃ «ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου» καὶ «ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου», ἐξ ἄλλου ἢ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητος τὸν κατελάμβανεν εἰς σημεῖον ὥστε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικλῆται περισσώτερον τὴν ἐπισίκεϊαν τοῦ Θεοῦ, λέγων·

«Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν».

Κατανοεῖ ὅτι — λόγω τῶν ἀμαρτιῶν του — ἔχει μειωμένην τὴν «παρρησίαν» πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ μόνον ὡς ταπεινὸς καὶ συντετριμμένος ἰκέτης Του μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν Του.

1. Καὶ κάθε ἄνθρωπος ἐπίσης — καθ' ὃ ἀμαρτωλός — συναισθανόμενος ὅτι δὲν εἶναι «ἐν τάξει» ἀπέναντι τοῦ Ὑψίστου, εὐχεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ τὸν κρίνῃ ὁ Θεός, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐλπίσῃ. Διότι ὅπως δὴ-

ποτε δὲν μπορεῖ νὰ δικαιωθῆ ἐνώπιόν Του «πᾶς ζῶν». Κάθε ζωντανὸς ἄνθρωπος θὰ συνεμολογήσῃ μαζί μὲ τὸν Δαυὶδ τὸ: «ὡς ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε» (Ψαλ. 50,4): ὅτι δηλ. δικαίως ὁ Θεὸς ἔχει λόγον νὰ μᾶς κρίνῃ ἐνόχους καὶ ἀξίους καταδίκης.

Ἡ συναίσθησις αὐτὴ κατέχευε τὸν Δαυὶδ συνεχῶς. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ὁμολογῇ. Εἰς τὸν Ψαλμὸν δὲ τῆς μετάνοιας του (50ὸν) παρακαλεῖ τὸν Θεόν: «ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον». Εὐχεται νὰ ἀποστρέψῃ ὁ Θεὸς τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του. Νὰ τὰς παρίδῃ καὶ νὰ τὰς ἐξάλειψῃ. Διότι, ἂν δὲν τὰς παραβλέψῃ ἀλλὰ τὰς ἐθυμῆται — ὦ τέτα! — θὰ συμβῆῖ κάτι τὸ φοβερόν. «Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;...» (Ψαλ. 129,3). Δὲν μποροῦμε νὰ σταθεύμε ἐνώπιόν Του, διότι μᾶς βαρύνει τὸ πλήθος τῶν ἁμαρτιῶν μας. Καὶ μᾶς ἀναμένει βεβαίως καταδίκη, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν τὰς παραγράψῃ καὶ τὰς ἐξαφανίσῃ.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἐν ὄψει τῆς «ἐν ἀληθείᾳ» καὶ «ἐν δικαιοσύνῃ» κρίσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ τῆς ἀναξιότητος τῶν ἀνθρώπων, νὰ σταθεῖν ἐνώπιόν Του καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κρίσιν Του, ἔγραφον ἐν Πιπύματι Ἀγίῳ: «Τί γὰρ εἰ ἡπίστησάν τινος; μὴ ἡ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσῃ; μὴ γένοιτο. γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθής, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης» (Ρωμ. 3,3-4). Δηλ. τί σημασίαν ἔχει, ἐὰν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη εἰς τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς ὑποσχέσεις Του; Μήπως μπορεῖ ἡ ἀπιστία των νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἀξιόπιστον τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Θεοῦ; «Ὁχι βεβαίως. Ἀποδεικνύει μόνον πόσον ἀξίως ἐμπιστοσύνης (ψεύστης) εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὃ ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε ἀληθινὸς «καθὼς γέγραπται: ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε». Ἐξάπαντος, ἐὰν ὁ Θεὸς ὁ πάντοτε ἀληθινὸς ἔλθῃ ποτὲ εἰς κρίσιν μὲ ἡμᾶς τοὺς ἄνθρώπους, Ἐπιτήσιος σφαλῶς θὰ νικήσῃ, διότι ἡμῖς μὲν εἴμεθα ἀσεβεῖς, ἐφ' ὃ ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιος καὶ πιστὸς εἰς τὰς ὑποσχέσεις Του.

2. Γαγονὸς λοιπὸν παραμένει ὅτι εἴμεθα συνεχῶς ἐκαταμένει — καὶ δὲν ἀντέχον — εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Ἐν ταῦταις τὸ λησμονοῦμεν. Καὶ ὅταν ἐκείνη δυσάρεστον καὶ λυπηρὸν μᾶς συμβῆ, δὲν διστάζου νὰ ἐπιστομίσουν τέτοιαις φράσεσι: μὰ τί ἔκανα ἐπὶ τέλους; γιατί ὁ Θεὸς μὲ παιδεύει;!

Μᾶς λείπει ἡ συναίσθησις. Ὅποιος ἔχει συναίσθησιν δὲν θὰ πῆ ποτέ: τί ἔκανα;!

Ἐκείνος — καὶ ἐκάμε ὅλοι — πλλά. Καὶ ἂν μᾶς κρίνῃ ὁ Θεὸς δι' ὅσα σφάλματα ἔχομεν κάνει (μὲ λόγους καὶ ἔργα καὶ ἐπιθυμίας, καὶ διὰ «παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος» (2 Κορ. 7,1), ἡ καταδίκη εἶναι βεβαία.

Ἄλλὰ ὑπάρχει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιον καὶ ὁ Δαυὶδ ἐπεκαλέσθη καὶ πρὸς τὸ ὅποιον καὶ κάθε χριστιανὸς πρέπει νὰ στρέφεται.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ ὡς παιδιὰ Του, παρ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ ἁμαρτίας μας. Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς διδῇ θάρρος. Ἰδιαιτέρως δὲ χαίρει νὰ βλέπῃ τὴν μετάνοιάν μας (Λουκ. 15,7). Ἐὰν ἐπομένως «προσερχώμεθα (πρὸς Αὐτὸν) μετὰ παρηρησίας», δὲν θὰ μᾶς ἀποδοκιμάσῃ. Ἐφ' ὅσον θὰ συναισθανόμεθα ὅτι «ἀξία ἂν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάομεν» (Λουκ. 23,41) καὶ θὰ ζητοῦμεν τὸ ἄπειρον ἔλεος Του, «θὰ λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν... εἰς τὸ ὑκαίρον βοήθειαν» (Ἐβρ. 4,16). Θὰ μᾶς δώσῃ «συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν». Ἐχτι ὄλην τὴν ἀγάπην νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ δι' ἡμᾶς ἐκείνο ποὺ ἀνήγγειλε διὰ τοῦ προφήτου Νάθαν εἰς τὸν μεγάλως ἁμαρτήσαντα Δαυὶδ: «Ὁ Κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου» (2 Βασ. 12,17).

Νὰ χρησιμοποιήσωμεν μίαν σύγχρονον λέξιν: Ὁ Κύριος ἔδωκεν ἀμνηστειαν εἰς τὰς ἁμαρτίας του. Αὐτὴν τὴν ἀμνηστειαν δυνάμεθα ὅλοι νὰ τὴν λάβωμεν παρὰ Θεοῦ ὅσα — καὶ ὅποια — καὶ ἂν εἶναι τὰ ἁμαρτήματά μας. Ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι θὰ ὑπάρχῃ συναίσθησις, μετάνοια, ἐξομολόγησις.

Ἡ περίοδος τοῦ 15 Αὐγούστου μᾶς καλεῖ εἰς ταῦτα. Εἰς τὴν διὰ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς κάθαρσιν καὶ ἀνόρθωσιν τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου.

Καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐξαιρέτως χαίρει νὰ βλέπῃ τὰ ἐν Χριστῷ τέκνα Τῆς, νὰ παίρουν τὸν Χριστὸν μέσα των. Νὰ μεταλαμβάνουν «μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης». Καὶ νὰ γίνωνται, ἐν μικρῷ «Θείας κοινωνοὶ φύσεως» (2 Πέτρ. 1,4), δεχόμενοι εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά των τὸν Χριστόν. Καὶ «ψυχαῖς καθαραῖς καὶ ἀρρυπώταις χεῖλαι μεγαλύνοντες τὴν Ἀσιπάρθον καὶ ὑπεράγονον Μητέρα» Αὐτοῦ.

3. «ΟΤΙ ΚΑΤΕΔΙΩΞΕΝ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ...»

Πολλὰς σύλλογιαι παρὰ Θεοῦ καὶ πολλὰς τιμὰς καὶ δόξαις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπήλαυσεν ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἔχει καὶ τὰ δυσάρεστα καὶ λυπηρά. Καὶ δὲν τοῦ ἔλειψαν καὶ αὐτά. Τοῦ ἦλθαν μάλιστα ἀλλοπάλληλα. Καὶ εἰς μεγάλην κλίμακα.

Δὲν ἦτο λοιπὸν πρωτόπαιρος ὁ Δαυὶδ εἰς τὰς δυσκολίας καὶ περιπετείαις τῆς ζωῆς, ὅταν συνέθετε τὸν ψαλμὸν, μὲ τὸν ὅποιον ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ «ὅτε αὐτὸν ὁ υἱὸς καταδιώκει» (Ἐπιγρ. Ψαλ. 142)

Αὐτὸς δὲν εἶχε ἀντιμετωπίσει τὸν φοβερόν Γολιάθ;

Αὐτὸς δὲν ὑπέμεινε τὴν κακίαν καὶ τὰς μηχανορραφίας τοῦ Σαούλ;

Αὐτὸς δὲ ἠγγήθη εἰς τόσους πολέμους καὶ ἐξῆλθε νικητής;

Ἐν ταῦταις, ὅταν τὸν αἶρε ἡ μεγάλη εὐαγγελιακή συμφορὰ, ὁ Δαυὶδ λυγίζει. Ὁ ἀπίστης αὐτὸς καὶ

δυνατός άνθρωπος κάμπτεται. Δὲν ἀκούετε πῶς περιγράφει μὲ μελανὰ χρώματα τὴν περιπέτειάν του;

«Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν
ψυχὴν μου.
ἔταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν
μου.
ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς
νεκροὺς αἰῶνος».

Κατεδίωξε, λέγει, ὁ ἐχθρὸς τὴν ὑπαρξίν μου. Καί με κατεξητέλισε. Μὲ ἔριψε κατὰ γῆς ἄντροπιασμένον, ὥσπου νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοτεινὸν ἄδην καὶ νὰ εἶμαι λησμονημένος ὅπως οἱ νεκροί.

Καὶ προχωρῶν περαιτέρω εἰς τὸν ψαλμὸν χρησιμοποιεῖ ἀκόμη πῶς μελανὰς ἐκφράσεις, διὰ νὰ εἴπη·

«Ἐν ἐμοὶ ἔταράχθη ἡ καρδίᾳ μου.
Ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον».

Ἵπέστην, λέγει, μεγάλον κλονισμόν. Ἡ καρδιά μου ἐταράχθη, συνεκλονίσθη. Τὸ πνεῦμά μου ἔσβησε· καὶ ὁμοιάζω σὰν τοὺς νεκροὺς ποὺ καταβαίνουν εἰς τὸν τάφον!

*

Διατί ἄρα γε μὲ τόσον πόνον περιγράφει ὁ μέγας Δαυὶδ τὸ δρᾶμά του;

Διατί ὀλοφύρεται καὶ θρηγολογεῖ εἰς τὴν περιπέτειάν του;

Ἄνθρωπος ἦτο καὶ αὐτός. Ὅσον καὶ ἂν εἶναι δυνατός, δὲν παύει νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Καὶ ἔρχεται ὥρα — σὲ κάθε ἄνθρωπο — ποὺ ἡ ἀνοχή του ἔχει φθάσει εἰς τὰ ἀκρότατα ὅρια· καὶ παρουσιάζεται καταπτοημένος.

Συμβαίνει δὲ καὶ κάτι ἄλλο, ὄχι σπανίως. Νὰ εἶναι κάποιος περισσότερο ευαίσθητος εἰς ὀρισμένες πλευρὰς τῆς ζωῆς. Νὰ ἀντέχη σὲ πολλές ἄλλες στενοχωρίες· κάποια ὅμως συγκεκριμένη νὰ τὸν πονῇ περισσότερο καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴν βραστάσῃ.

Ἔτσι συνέβη στὸν Δαυὶδ. Πολλὰ κρίσιμα γεγονότα ἀντιμετώπισε στὴν ζωὴν του· καὶ ἀντεπεξῆλθε μὲ ὑπομονὴν καὶ γενναϊότητα. Ἀλλὰ τὰ οἰκογενειακὰ πλήγματα τὸν συνεκλόνησαν. Καὶ τοῦ ἦλθαν ἀλλεπάλληλα.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἐναντίον του ἀνταρσία τοῦ υἱοῦ του Ἀβεσαλώμ. Ἀλλ' ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα θλιβερά γεγονότα, μέσα εἰς τὴν οἰκογενειάν του· ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ του.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς γιουῦς του (ὁ Ἀμνὼν) εἶχε κακοποιήσει (ἀτιμάσει) τὴν ἀδελφὴν του (Θαμάρ) καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐκλείσε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐξεδίωξε βιαίως καὶ ἐξουθενωτικῶς. Τὸ ἔμαθε ὁ Ἀβεσαλώμ — ὁμομήτριος ἀδελφὸς τῆς παθούσης — καὶ ἐπαγίδευσεν καὶ ἐφόνευσεν τὸν Ἀμνὼν. Τί νὰ πρωτοθρηγήσῃ λοιπὸν ὁ Δαυὶδ, ὅταν ἐπηκολούθησεν καὶ ἡ ἀνταρσία τοῦ Ἀβεσαλώμ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα αὐτῆν τῶν δεινῶν ποὺ ἐπεσπαρῆθησαν εἰς τὴν οἰκογενειάν του; (2 Βασ. κεφ. 13). Ἐπόμενον ἦτο νὰ

«σπάσῃ» καὶ ὁ δυνατότερος ἄνθρωπος ἀπὸ τέτοια — καὶ δὴ ἀλλεπάλληλα — πλήγματα.

*

Εἰς αὐτὴν τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν εὐρισκόμενος ὁ Δαυὶδ, ἐκφράζει τὸν πόνον του καὶ ἐκχύνει διὰ τοῦ ψαλμοῦ τὴν ὀδύνην τῆς ψυχῆς του πρὸς τὸν Θεόν.

Θὰ μᾶς εἴπη δὲ εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ ψαλμοῦ ὅτι αὐτὴ ἡ καταφυγὴ καὶ ἰκεσία του πρὸς τὸν Θεὸν ἦτο τὸ μέσον ποὺ ἐχρησιμοποιοῦσε, διὰ νὰ εὕρισκῃ διέξοδον καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις· ἀνακούφισιν καὶ στήριγμα εἰς δραματικὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς του.

«Διεπέτασα πρὸς Σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι (στιχ. 6).

Δηλ.: Ὑψῶνω σὲ Σένα τὰ χέρια μου, Κύριε, γιὰ νὰ δροσισθῇ μὲ τὴν χάριν σου ἡ ψυχὴ μου, ποὺ σὰν διψασμένη γῆ περιμένει νὰ δεσθῇ καὶ νὰ διαποτισθῇ ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς κραταιᾶς βοήθειάς Σου στὶς δύσκολες ὥρες.

Αὐτὸ εἶναι πράγματι τὸ ὄπλον καὶ τὸ μυστικὸν ἀντίδοτον τοῦ πιστοῦ «ἐν καιρῷ πειρασμοῦ» καὶ θλίψεων. Μεγάλο καὶ δυνατό ὄπλο ἡ προσευχή. «Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσι ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα» (Ψαλ. 45,1), διακηρύσσει ἄλλος Ψαλμὸς. Καὶ ἡ ἐμπειρία τοῦ Δαυὶδ, (ὅταν ἐἐρρύσατο αὐτὸν ὁ Κύριος ἐκ χειρὸς πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ χειρὸς Σαούλ) (Ἐπιγρ. Ψαλ. 17ου) θὰ ἐκφρασθῇ δοξολογητικῶς μὲ λέξεις ὡς αἱ ἐπόμεναι· «Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου· Κύριος στερέωμά μου καὶ καταφυγὴ μου καὶ ῥύστης μου» (στιχ. 1). Λέξεις χαρακτηριστικαί· ἀνομολογοῦσι τὸ αἰσθητὰ ἀσφαλείας ποὺ διακατέχει τὸν πιστόν, ποὺ καταφεύγει εἰς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν, καὶ μετὰ τὴν πάροδον κινδύνων καὶ θλίψεων.

Πρὸς τὸ ἴδιο καταφύγιον καὶ στήριγμα μᾶς καταευθύνουν καὶ αἱ Παρακλήσεις πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ποὺ ψάλλομεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας — ἀλλὰ καὶ «ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ». Ὅμιλοῦν διὰ «περιστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἀνάγκας» ἡμῶν. Καὶ διὰ «πειρασμοὺς» ποὺ μᾶς «κυκλῶνουν». Καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν ταραχὴν καὶ ἀναστάσεων ποὺ προκαλοῦν αἱ ἁμαρτίαι — καὶ πρέπει νὰ ζητοῦμεν, περισσότερον τότε, νὰ κατασιγάσῃ ὁ Θεὸς «τῶν παθῶν μας τὸν τάραχον».

Ὅσοι γνωρίζουν ἐκ πείρας τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς — καὶ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν γνωρίζωμεν — διαπιστώνουν ὅτι δὲν εἶναι θεωρία καὶ λόγος κενός ἡ ἐλπίς τοῦ πιστοῦ εἰς τὸν Πανάγαθον καὶ Παντοδύναμον Κύριον, ἀλλὰ πραγματικὴ καὶ ἀσφαλὴς προστασία, τὴν ὁποίαν ἐπιφυλάσσει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν.

AIDS: ΦΡΑΓΜΟΣ Ή ΠΑΓΙΔΑ;

Τοῦ Ἀρχιμ. ΔΑΝΙΗΛ Ε. ΣΑΠΙΚΑ

Γεν. Ἱατροῦ - Ἱεροκήρυκος

Ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἐπέβαλε ἀπὸ τὴν Ἱδρυσή της τὴν μονογαμία. Μάλιστα, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δὲν ἐπιτρέπουν νὰ γίνεταί καμιά σεξουαλική πράξη, πρὶν ἀπὸ τὸ ἱερὸ Μυστήριον τοῦ Χριστιανικοῦ γάμου.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπέροχες ἠθικὲς ἀρχές, γιὰ πολλοὺς συνανθρώπους μας σήμερα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἠδξήμενη θρησκευτικὴ εὐαισθησία, θεωροῦνται ἀκραῖες θέσεις πουριτανισμοῦ ἢ οὐτοπία, ἐὰν βλέπει κανεὶς τὴν σημερινὴ πραγματικότητά, κυρίως στὰ νέα παιδιὰ.

Τώρα ὅμως, τὸ 1988, ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα ξέθαψε μέσα ἀπὸ τὴν λάσπη τῆς λήθης αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα διαμάντια, ὅταν συγκλονίστηκε ἀπὸ τὸν μικροσκοπικὸ μὲν, ἀλλὰ ὀλέθριον καὶ θανατηφόρον ἰὸ τοῦ Aids. Ἔτσι, τὴν φρικτὴ μάσκα τοῦ θανάτου φωτίζει γιὰ μία ἀκόμη φορά, τὸ ἀνέσπερο φῶς τῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Ὁ νέος ἄνθρωπος, γύρω στὰ 15-16 τοῦ χρόνιου, ἀρχίζει νὰ ψάχνει νέες ἐμπειρίες, κυρίως στὴν σεξουαλική του ζωὴ.

Εἶναι, λοιπόν, φυσικὸ, οἱ κίνδυνοι νὰ εἶναι πολλοὶ μεγάλοι, ὅταν ἓνα νεαρὸ ἄπειρον ἄτομον, βρῆσκαται ἐκτεθειμένον στοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς, ποὺ ὑπάρχουν ἀναμφισβήτητα γύρω μας.

Ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τοῦ νέου ἀτόμου εἶναι γεμάτη φόβος καὶ δισταγμὸς, γιὰ τὴν πάντα εἶναι ἀγνωστα καὶ ξένα. Ἐὰν τυχὸν τραυματιστεῖ σ' αὐτὴν τὴν περίοδο, τὰ ψυχολογικὰ του προβλήματα θὰ τὸν συνοδεύουν σ' ὅλη του τὴν ζωὴ. Στὶς σκανδιναβικὲς χῶρες, ἡ σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση, στοίχισε σ' αὐτοκτονίες νέων ἀτόμων. Ἀπὸ τώρα ὅμως, μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Aids, οἱ ἐπιπτώσεις εἶναι καταστροφικές.

Ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τῶν νέων πρέπει νὰ εἶναι ὑπεύθυνη καὶ μὲ συγκεκριμένους στόχους. Πρέπει νὰ ὑπάρχει ἐνημέρωση, εὐαισθησία, μονογαμία. Ὅχι περιστασιακὲς περιπέτειες καὶ προχειρότητες, κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῶν σεξουαλικῶν ὁρμῶν καὶ μόνο. Κάτι τέτοιο θὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐγκλημα, μὲ φόνος ἐκ προμελέτης, ὄχι μόνο ψυχικὸ ἀλλὰ καὶ σωματικὸ.

Γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ δεδομένα, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας καὶ Πρόνοιας, τὰ κρούσματα ποὺ ἔχουν δηλωθεῖ μέχρι

σήμερα, δὲν ξεπερνοῦν τὰ 105 καὶ οἱ φορεῖς εἶναι 3.000-3.500 ἄτομα. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ Aids θὰ γίνετὶ ἡ τρίτη αἰτία θανάτου στὸν κόσμον, μετὰ τὸν καρκίνον καὶ τὰ ἐμφράγματα.

Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες τόνισαν ὅτι ὁ μέσος χρόνος ἐμφάνισης τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθένειας εἶναι περίπου ὀκτὼ ἔτη. Ἔχει μεγάλη σημασία ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα, Χριστιανικὴ καὶ μὴ, νὰ καταλάβει βαθειά, ὅτι τὸ Aids, εἶναι σεξουαλικὸ μεταδιδόμενον νόσημα καὶ δὲν ἤλθε νὰ βάλει φραγμὸς στὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ νὰ ὀριοθετηθεῖ τὴν κακοποιημένη καὶ παρεφθαρμένη σεξουαλικότητα τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἡ ἱατρικὴ Ἐπιστῆμη προσπάθησε νὰ ἐντοπίσει τοὺς χώρους δράσεως τοῦ ἰοῦ καὶ ἀνακάλυψε ὅτι ὀρισμένες κοινωνικὲς ὀμάδες εἶναι χῶροι πρὸς ἐπικίνδυνον. Ἐπεσήμανε, λοιπόν, τοὺς τοξικομανεῖς, τοὺς ὀμοφυλόφιλους καὶ ἀμφιφυλόφιλους, τὶς γυναικὲς ἐλευθερίων ἡθῶν, τὰ βρέφη μητέρων φορέων.

Σὰν συμπτώματα τοῦ Aids, ἀφοῦ ἀποκλειστοῦν ἄλλες παθήσεις ἢ λοιμώξεις εἶναι: 1) Πυρετὸς συνεχόμενος. 2) Διάρροια συνεχόμενη. 3) Ταχεία ἀπώλεια βάρους, ἄνω τοῦ 15%. 4) Καντιντίαση στόματος καὶ φάρυγγα 5) Λεμφαδενοπάθεια.

Τὸ Aids μεταδίδεται σεξουαλικῶς καὶ αἱματογενῶς. Δὲν μεταδίδεται ἀπὸ ροῦχα, ἀντικείμενα προσωπικῆς χρήσεως, κοινοχρήστους χώρους, ἀλλὰ μπορεῖ, κάτω ἀπ' ὀρισμένες προϋποθέσεις, νὰ μεταδοθεῖ ἀπὸ βελόνες βελονισμοῦ, ἐργαλεῖα ὀδοντιατροῦ, ψαλίδια, ξυραφάκια ἢ βελόνες τρυπήματος δέρματος. Τὰ κατοικίδια ζῶα ἢ τὰ ἔντομα, δὲν μεταδίδουν τὴν ἀσθένεια.

Εἶναι καθῆκον καὶ τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς μας Ἐκκλησίας, ποὺ λειτουργεῖ τὰ κέντρα Νεότητος καὶ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, νὰ ἐντείνει τὴν διαφώτιση καὶ ἐνημέρωση τῶν νέων ἀτόμων, γύρω ἀπὸ τὸ Aids.

Ἐπεμβαίνοντας δυναμικὰ ἡ Ἐκκλησία μας καὶ στὴν πρόληψη, γιὰ τὴν ἤδη ἔχει ἐξαγγεῖλει Ἱδρυση Νοσοκομείου γιὰ τὰ θύματα τοῦ Aids, θὰ ἀποτελέσει γιὰ μία ἀκόμη φορά τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς κοινωνίας καὶ θ' ἀνακόψει τὸν ξέφρενον ρυθμὸς τῆς πρὸς τὴν καταστροφὴ.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

‘Η πληροφορική στη ζωή τῆς ‘Εκκλησίας *

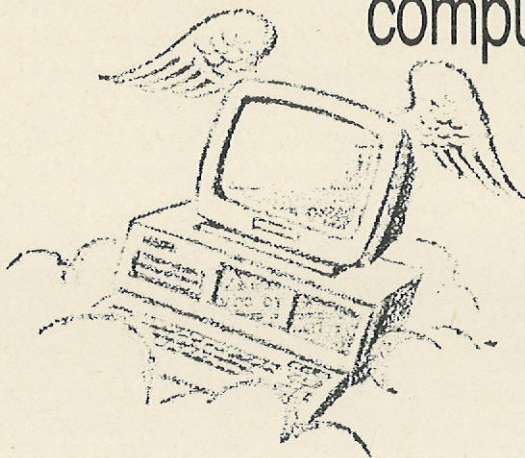
ΤΟΥ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
‘Επ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

«Πληροφορική» καὶ πληροφορική

‘Αν, λοιπόν, ὅπως εἶδαμε λίγο πιὸ πάνω, ἡ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πληροφόρηση τῶν ἀνθρώπων τῆς ‘Εκκλησίας μὲ ἐγγυημένες καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίες συνιστᾷ μιᾶς ἄλλης τάξεως «πληροφορική ἐπιστήμη», ἐν τούτοις ἡ ἐπιστήμη τῆς πληροφορικῆς μὲ τις ἐφαρμογές της ἀποδεικνύεται ἐπίσης χρήσιμη στὴ ζωὴ τῆς ‘Εκκλησίας.

‘Ενας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ὅπως εἶναι ἡ ‘Εκκλησία μας χρειάζεται πάσης φύσεως πληροφορίες γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ προγραμματίσει τὸ ἔργο του καὶ νὰ λάβει τις ἀνάλογες ἀποφάσεις. Βρίσκεται, λοιπόν, στὴν ἐποχὴ μας μπροστὰ σὲ καινούριες δυνατότητες τῆς ἐπιστήμης καὶ τις δοκιμάζει γιὰ μιὰ καλλίτερη ὀργάνωση καὶ ἐπικοινωνία. Τὴν βοήθεια τῆς πληροφορικῆς ἐπικαλεῖται ἡ ‘Εκκλησία τόσο στὴν θεωρητικὴ διερεύνηση καὶ ἐπεξεργασία τῶν πηγῶν της ὅσο καὶ στὴν ὀργάνωση τῆς πρακτικῆς καθ’ ἡμέραν ζωῆς της.

Τί ψυχὴ ἔχει ἓνας computer;

«‘Εὰν μὲ φωτὸς ταχύτητα...». ‘Ηλεκτρονικὴ... μεταγραφή ψαλμικοῦ στίχου!

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 275 τοῦ ὑπ’ ἀρ. 13 τεύχους

«‘Ακοῦστε», μοῦ ἔλεγε σὲ πρόσφατη συνάντησή μας ὁ ἀδελφὸς R.-Ferdinand Poswick, διευθυντῆς τοῦ «Κέντρου: Πληροφορική καὶ ‘Αγία Γραφή» τοῦ Ἀββαείου τῶν Βενεδικτίνων στὸ Maredsous (Βέλγιο)¹⁴: «Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐντοπίσουμε καὶ νὰ διασταυρώσουμε μιὰ ἐννοια διατρέχοντας τις δύο χιλιάδες σελίδες τῆς ‘Αγίας Γραφῆς, χρειαζόμαστε διακόσιες πενήντα ὥρες ἀνάγνωσης. ‘Ο ὑπολογιστῆς (H/Y) μπορεῖ νὰ ἀναζητήσει καὶ νὰ βρεῖ τὸν ἴδιο τύπο πληροφορίας μέσα σὲ τρία λεπτά (3’) ἢ τρία δευτερόλεπτα (3''), ἀνάλογα μὲ τὴν ἰκανότητα τοῦ διαθέτεται».

‘Αναλαμβάνοντας τὰς πτέρυγές του κατ’ ὄρθρον, τρέχοντας δηλαδὴ μὲ τὴν ταχύτητα σχεδὸν τοῦ φωτός, ὁ ἠλεκτρονικὸς ὑπολογιστῆς διατρέχει καὶ ἐντοπίζει ταχύτατα ὅποιαδήποτε πληροφορία θέλουμε ἀπὸ τὴν ‘Αγία Γραφή¹⁵.

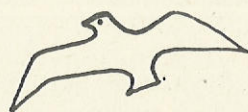
«Διαβάζοντας», χωρὶς ἀπλᾶ καὶ μόνο νὰ «βλέπει»¹⁶, — πρὶν ἀπὸ μᾶς γιὰ μᾶς — προβάλλει στὴν ὀθόνη του τις ἀπαντήσεις θέτοντας στὴ διάθεσή μας τοὺς καρποὺς τῆς διερεύνησεως καὶ ἐπεξεργασίας ποὺ ἔκανε, ἀφοῦ θὰ ἔχει βέβαια προηγηθεῖ ὁ κατάλληλος προγραμματισμὸς του.

‘Ενα πρότυπο Κέντρον ἔρευνας καὶ ἐφαρμογῶν

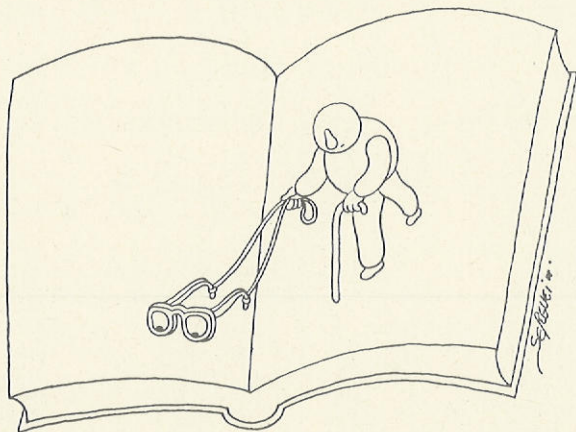
‘Ενὸς τέτοιου τύπου ἐργασία συντελεῖται ἐδῶ καὶ δεκαπέντε περίπου χρόνια στὸ Ἀββαεῖο τοῦ Μαρεσοῦ (Maredsous) ἀπὸ τὴν δεκαπενταμελῆ ομάδα ποὺ διευθύνει ὁ ἀδελφὸς R.-F. Poswick. ‘Επιστήμονες τῆς πληροφορικῆς, φιλόλογοι, βιβλικὸι θεολόγοι καὶ εἰδικοί στὴν κακηρίωση ἐργάζονται ἀσκά γιὰ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ σημαντικὸ πολὺπλευρὸ ἔργο τους¹⁷.

Τὸ ἔργο αὐτὸ συνίσταται πρωταρχικὰ στὴν σὲ βάθος μελέτη τῶν πηγῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Κύριος στόχος πωραμένος ἡ σύγκριση τῶν συγχρόνων μεταφράσεων τῆς ‘Αγίας Γραφῆς μὲ τὰ πρωτότυπα κείμενα (ἑβραϊκὰ/ἀραμαϊκὰ, ἑλληνικὰ) καὶ τις γλωσσικὲς μεταδόσεις της (λατινικὰ, συριακὰ, ἀραβικὰ κ.λπ.). Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο πιστεύεται ὅτι θὰ παρασχοῦν ἡ κατάλληλη βοήθεια γιὰ καλλίτερη διεύθυνση στὰ ἑρᾶ κείμενα· θὰ βοηθηθεῖ ἡ ἔρευνα καὶ θὰ προωθηθεῖν τὰ κείμενα αὐτὰ σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀτόμων ποὺ ἔχουν ἀνάγκη σὴ μ ε ρ α αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ λόγου τῆς ζωῆς.

σ ε δρόμους ποιμαντικής διακονίας

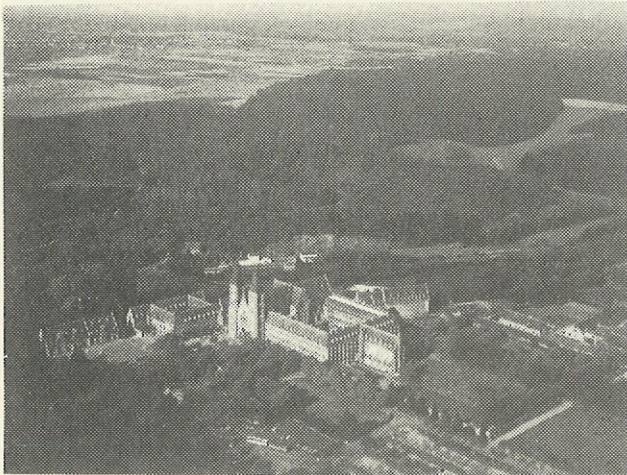
Σε μιὰ ἐποχή, δηλαδή, πού συντελεῖται μιὰ πολιτιστική καὶ κοινωνική μεταβολή σὲ ἐπίπεδο μάλιστα μεταλλάξεως (mutation), ἡ βοήθεια στὴν ὁποία σκοπεύει τὸ «Κέντρο: Πληροφορική καὶ Ἁγία

Ἐφοῦ ἐκτόπισε τὴν γραμμική γραφή, ὁ ἠλεκτρονικὸς ὑπολογιστὴς διαβάζει..., πρὶν ἀπὸ μᾶς γιὰ μᾶς. Σκέψο ἀπὸ τὸν «Le Monde de l'Éducation»

Γραφή» συνίσταται στὸ νὰ στρέψει τὴν προσοχή μας πρὸς τὶς πηγὲς ἑνὸς πολιτισμοῦ πού ἐξαφανίζεται πρὸς στὰ μάτια μας. Ἡ Ἁγία Γραφή συνιστᾷ μιὰ ἀν' ὅχι τὴν κύρια πηγή τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἐπιχειρεῖ, λοιπόν, τὸ ἐν λόγῳ Κέντρο νὰ προσεγγίσει τὴν Πηγή αὐτὴ μὲ τὰ πλέον σύγχρονα μέσα πού υπάρχουν καὶ ἰδιαίτερα μὲς τῆς ἠλεκτρονικῆς γραφῆς τῶν ὑπολογιστῶν πού προσφέρεται σὲ ταχύτατη διερεύνηση καὶ ἐπεξεργασία¹⁸.

Δὲν ἀρκεῖται μόνο στὴν δημιουργία Τράπεζας βιβλικῶν δεδομένων, στὴν ἐκδοσὴ Ταμείων

Ἐναεὶ ἀπὸ ἀέρος τοῦ Ἁββατεῖο τοῦ Maredsous.

Ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ «Ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἁγίας Γραφῆς». Ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ λεξικοῦ καθὼς καὶ συμπληρωματικὲς πληροφορίες μποροῦν νὰ ἀπεικονιστοῦν στὴν ὀθόνη τῆς τερματικῆς σας μονάδας, ἐὰν συνδεθῆτε τηλεφωνικῶς μὲς καταλλήλου κωδικοῦ ἀριθμοῦ μὲ τὸ γαλλικὸ σύστημα minitel.

ἐπὶ μέρους βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἢ συνολικοῦ ἀγιογραφικοῦ πίνακος πρὸς ποιμαντικὴ χρῆση, λεξικῶν, ἐιδικῶν συλλογῶν καὶ λοιπῶν ἐργασιῶν ἐρευνας καὶ μελέτης¹⁹.

Λαμβάνει ὑπόψη καὶ μελετᾷ τὸν πλήρη κύκλο πού διαγράφει ὁ ζωπαιὸς λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὅταν α) ἀποτυπώνεται σὲ βιβλία β) ἐρμηνεύεται ἀπὸ τοὺς θεολόγους γ) ἀκολουθεῖ κοινότητες πού βασιζοῦνται σ' αὐτὰ τὰ βιβλία. Κοιότητες πού δ) συγκροτοῦν ὅλες αὐτὲς τὶς πικραδεμένους καὶ παραδιδόμενες γνώσεις καὶ τὶς καταγράφουν μὲς σὲ δικά τους βιβλία, ἀρχαία, τακμήρια. Κοιότητες, πού ε) ζοῦν καὶ ὀργανώνουν τὴν πρακτικὴ καθημερινή τους ζωὴ καὶ ποιμαίνουν τὸν ἄνθρωπο.

Προγράμματα βιβλιοθηκονομίας καὶ ἐξειδικευμένης βιβλιογραφίας

Ἐνάμεσα λοιπόν στὰ προγράμματα πού ἐπεξερ-

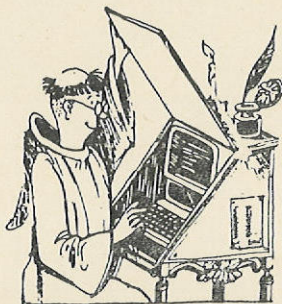
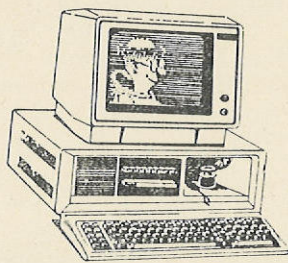
γάζεται το Κέντρον του Μαρετσοῦ εἶναι καὶ προγράμματα Βιβλιοθηκονομίας καὶ ἓνα σχέδιο συνεργασίας Βιβλιοθηκῶν θρησκευτικῶν ἐπιστημῶν. Σὲ σύμπραξη μάλιστα μετὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα (E.O.K.) θὰ θέσει σὲ ἐφαρμογὴ ἓνα σχέδιο ἀπογραφῆς χιλίων (1000) σημαντικῶν βιβλιοθηκονομικῶν ὄρων ποὺ θὰ χρησιμεύουν ὡς ὄργανο ἐργασίας μεταξὺ διαφόρων εὐρωπαϊκῶν ὀργανισμῶν.

Ἀξιοποιώντας μάλιστα μίαν πρωτότυπὴ ἀντίληψη ἐξειδικευμένης βιβλιογραφίας προχώρησε σὲ ἐκδόσιν πέντε δεσμῶν μικροδελτίων (microfiches) οἱ ὁποῖες περιλαμβάνουν δελτία βιβλίων συγκεκριμένων βελγικῶν βιβλιοθηκῶν (ὅπως τοῦ ἴδιου τοῦ ἀββαείου, εἰκόνων, θρησκευτικῆς μουσικῆς, βυζαντινολογίας, ποιμαντικῆς τῆς οἰκογενείας)²¹.

Ἔνα βιντεοτέξ στὸ γραφεῖο σας

Γνώσεις καὶ πληροφορίες ποὺ συγκεντρώνονται καὶ καταγράφονται δὲν ἀποθηκεύονται ἀπλῶς πρὸς ἀρχαϊκὴν χρῆσιν. Στόχος εἶναι ἡ ὅσο τὸ δυνατὸ εὐρύτερη κυκλοφορήσῃ τους σ' ἓνα μεγάλο κοινὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων. Ἔτσι ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1987 τέθηκε σὲ λειτουργίαν ἡ ὑπηρεσία Prohibitel²², σὲ σύστημα Βιντεοτέξ, ποὺ εἶναι κάτι ἀνάλογο τοῦ γαλλικοῦ Minitel²³.

Κάθε ἐπίσκοπος, ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, ἐφημέριος, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ λαϊκός, ἔχοντας μίαν τεμαχικὴν μονάδα μπορεῖ νὰ εἰσέρχεται στὸ κύκλωμα καὶ νὰ ἔχει πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦν διευθύνσεις ἐκκλησιαστικῶν κέντρων λήψεως ἀποφάσεων καὶ πληροφοριῶν, ἐκδηλώσεις ποὺ ὀργανώνονται στὴν χώρα καὶ ἐνδιαφέρουν τὸν θρησκευτὸν κόσμο, ἀνακοινώσεις, πολιτιστικὴς πληροφορίες, πρόσφατες ἐκδόσεις, προγράμματα χριστιανικῶν ἐκπομπῶν ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως, πίνακες περιεχομένων περιοδικῶν ποὺ κυκλοφοροῦν κ.λπ.²⁴.

Ἐρωτᾶτε...

Σὰς ἀπαντᾶμε!

Ἀπὸ τὴν διαφημιστικὴν καμπάνια γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν Prohibitel (βιντεοτέξ) καὶ τὴν λογισμικὴ ὑποστήριξιν τῆς ἐνορίας.

Βάλτε τὴν ἐνορίαν σας σὲ κομπιούτερ

Ἡ ἐνορία ὑπὸ τὴν σημερινὴν αὔξησιν τῶν εὐθυνῶν τῆς, τῶν στόχων καὶ λοιπῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μίαν συστηματικὴν ὀργάνωσιν τύπου λογι-

σμικῆς ὑποστήριξης τῆς πληροφορικῆς γιὰ νὰ περατώσῃ τὸ πολυσχιδὲς ἔργο τῆς. Τὴν ἀνάγκη αὕτη ἐξυπηρετεῖ τὸ «εὐρωπαϊκὸ ποιμαντικὸ πρόγραμμα» ποὺ ἔχει σχεδιάσει τὸ Κέντρο²⁵.

Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ περιλάβῃ στοιχεῖα ὅλων τῶν ἐνοριῶν, νὰ σχεδιάσῃ δραστηριότητες, νὰ κρατῆσῃ κίνησιν λογιστηρίου, νὰ ἐξυπηρετήσῃ ἀνάγκες γραμματείας, ἐκδόσεως κειμένων, νὰ ἐκδώσῃ πιστοποιητικὰ καὶ βεβαιώσεις σὲ περισσότερες γλώσσες, εἶναι ἤδη ἑτοιμὸν καὶ πωλεῖται μετὰ τὴν δισκέττες καὶ τὸ ἐγχειρίδιον χρήσεως.

14. Σχετικὰ μετὰ τὸ πολυσχιδὲς ἔργο τοῦ Ἀββαείου βλ. ἐκδόσιν τῶν μοναχῶν του, Abbaye de Maredsous, 1986, 32 σ. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀββαείου εἶναι ἡ ἀκόλουθη: B-5198 Denée (Anhée) — Belgique (Βέλγιο). Οἱ βενεδικτῖνοι μοναχοὶ ἀκολουθοῦν τὸν Κανονισμὸν τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου (480-560 μ.Χ.). Τὸν Κανονισμὸν τοῦ ὁρθόδοξου μοναχικοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, σὲ μετάφρασιν ἀπὸ τὸ λατινικὸν πρωτότυπον, ὑπὸ Παύλου ἱερομονάχου Ἀγιορείτου (†1921), μαζί με παρατηρήσεις του σὲ παράρτημα, ἐξέδωκε ὁ Γέρον Νήφων (ἱεροδιάκονος) καὶ ἡ συνοδία αὐτοῦ, Ἁγιον Ὄρος Ἄθων, Ἀγιορειτικὴς Ἐκδόσεις 2, 1986, 196 σ. Σύντομη ἀνάλυσις τοῦ Κανονισμοῦ μετὰ ἐλάχιστα βιογραφικὰ περιλαμβάνονται στὸ βιβλίον τοῦ Χρυσόστομου Τηριακοῦ, Ἐμπειρίες ἁγίων (βίος καὶ ἔργα), Ἄθῆναι, Ἐκδ. «Τῆνος»: Ὀδηγητικὴς μορφῆς 6, χ.χ., σ. 7-25.

15. Ἐδῶ, μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ ὁ ψαλμικὸς στίχος «ἐὰν ἀναλάβωμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρθρον...» (Ψαλμὸς ρλθ' 9), ποὺ ἀποδίδει τὸ ἑβραϊκὸν «ἐὰν ἀναλάβω τὰς πτέρυγας τοῦ ὄρθρου = ἐὰν μετὰ φωτὸς ταχύτητα» (βλ. Π. Ν. Τρεμπέλα, Ἐκδ. «Ζωή», 1955, σ. 579, ὑπόσημειωσις 1). Τὴν ἠλεκτρονικὴν... μεταγραφήν τοῦ στίχου εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ ἀναδημοσιευμένον σκίτσο διαφημίσεως τῆς ἐταιρείας πληροφορικῶν συστημάτων epsilon ποὺ κυκλοφόρησε στὸ φύλλον τῆς 8 Μαρτίου 1987 στὴν «Καθημερινήν». «Ἡ ψυχὴ τοῦ computer εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται πίσω... του» σημειωνόταν σὲ σχόλιον.

16. Τὸ τί βλέπει καὶ πῶς διαβάσει ἓνας ἠλεκτρονικὸς ὑπολογιστὴς δὲν εἶναι ἴσως τοῦ παρόντος νὰ τὸ ἐξετάσωμε καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσωμε. Ξεπερνᾷ ἀσφαλῶς τοὺς στόχους τοῦ παρόντος ἀρθρου. Παραπέμπουμε στὸ κεφάλαιον. «Ἡ ἐπιστημονικὴ ψυχολογία... (τὴν ἐποχὴν τοῦ ὑπολογιστῆ)», ἰδιαιτέρα στὴν παραγράφου: Πρὸς τὴν μηχανὴν τῆς τρίτης γενεῆς, Διαβάξω δὲν σημαίνει βλέπω, τοῦ τόμου I τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας Univers de la Psychologie, Paris, Ἐδ. Lidis, 1979, σ. 494-496.

17. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπιτελεῖται στὰ πλαίσια τοῦ Centre: Informatique et Bible (C.I.B., Κέντρο: Πληροφορικὴ καὶ Ἁγία Γραφή). Γιὰ τὸ Κέντρο μᾶς πληροφορεῖ εἰδικὴ ἐκδόσῃ του ποὺ κυκλοφόρησαν οἱ Brepols Publishers τὸ 1981. Τὴν δραστηριότητά του βλέπουμε στὸ τριμηνιαῖον ἐνημερωτικὸν γράμμα ποὺ ἐκδίδει καὶ ὀνομάζεται «INTERFACE». Τὸ πρῶτον τοῦ 1988 ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 28 (15 Μαρτίου). Τὴν ψυχὴν τοῦ Κέντρου συνιστᾷ ὁ μνημονευθεὶς ἀδελφὸς R.—F. P o s w i c k, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ διευθυντὴς συντάξεως τοῦ «Interface». Συντάκτῃς πολλῶν ἀρθρων στὰ διάφορα τεύχη θὰ ἐκδώσει

προσεχώς βιβλίο με τίτλο: «Médias électroniques et responsabilités de l'Église (Ηλεκτρονικά μέσα και υπευθυνότητες της Έκκλησίας). Στην συνάντησή μας που αναφέραμε πιά πάνω συζητήσαμε επί μακρόν για τὰ προβλήματα που θέτει ή Πληροφορική στην εποχή μας. Μπορέσαμε ν' ανταλλάξουμε απόψεις και νά πλησιάσουμε τὰ προβλήματα αυτά με τούς τρόπους προσεγγίσεως που προσφέρονται από την ανατολική και δυτική Παράδοση. Έχω υπόψη μου επίσης ένα πολυγραφημένο κείμενό του τεσσάρων σελίδων από σημειώσεις διαλέξεως που είχε δώσει στις Βρυξέλλες (17 Μαρτίου 1987) με τίτλο: «Τί είδους πολιτισμός για την εποχή της Πληροφορικής;»

18. Βλ. τὸ κύριο ἄρθρο τοῦ R.—F. Poswick στὸ «Interface», τεῦχος 14, Été 1984, σ. 1. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ἡ συμβολὴ τοῦ Ἀββαείου στὴν ρωμαιοκαθολικὴ βιβλικὴ ἀναγέννηση μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μετὰ τὴν μετάφραση τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὴν ἐπονομαζόμενη μετὰφραση τοῦ Μαρτσόου, πού ἔγινε ἀπὸ τὸν π. Georges Passelecq καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ «Ἁγία Γραφή καὶ χριστιανικὴ ζωὴ» (Bible et Vie Chrétienne) τὸ 1952 ἀπὸ τὸν π. Célestin Charlier. Ἡ μετάφραση, τὸ περιοδικὸ μαζί με πολλές ἄλλες ἐκδόσεις ὡδήγησαν σ' αὐτὸ πού ὀνομάστηκε «βιβλικὴ κίνηση» καὶ καταξιώθηκε ἀπὸ τὴν Β' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ. Περισσότερα στοιχεῖα θὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης σὲ εἰσῆγηση τοῦ R.—F. Poswick κατὰ τὴν παρουσίαση τῆς συλλογῆς «Fils d' Abraham» στὸ Παρίσι στίς 30.11.1987. Ἡ εἰσῆγηση πού φέρει τὸν τίτλο «Fils d' Abraham. Une spiritualité pour la culture de l'ère électronique» (Τέκνα τοῦ Ἀβραάμ. Μία πνευματικὴτητα γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐποχῆς), δημοσιεύθηκε στὸ εἰδικὸ δελτίο «Fils d' Abraham» (15 Μαρτίου 1988, σ. 6-7) πού ἐκδίδεται ὡς παράρτημα τοῦ «Interface».

19. Σχετικὰ πλήρη κατάλογο τῶν ἐκδόσεων τοῦ βλ. στὸ τεῦχος 16, Été 1985 τοῦ «Interface». Ἀπὸ τίς τελευταῖες ἐκδόσεις σημειώνουμε τὸ Dictionnaire encyclopédique de la Bible, Turnhout (Βέλγιο), Éd. Brepols, 1987, 1408 σ. G. Passelecq — R.—F. Poswick, Table pastorale de la Bible (Ποιμαντικὸς πίνακας τῆς Ἁγίας Γραφῆς), Paris, Lethielleux, 1974 καὶ τὴν συλλογὴ «Fils d' Abraham» (Τέκνα τοῦ Ἀβραάμ), Turnhout (Βέλγιο), Ed. Brepols, 1987.

20. Βλ. σημείωμα τοῦ G. Servais, Bibliothéconomie, Terminologie, C.E.E.: Une coopération prometteuse (Βιβλιοθηκονομία, Ὁρολογία, Ε.Ο.Κ.: Μία συνεργασία πού ὑπόσχεται πολλὰ) περ. «Interface», τεῦχος 28, 15 Μαρτίου 1988, σ. 3.

21. Κάτι ἀνάλογο θὰ μπορούσε νὰ γίνεῖ καὶ γιὰ Ἑλληνικὲς Βιβλιοθήκες ὅπως π.χ. γιὰ τὸν Κατάλογο παλαιῶν βιβλίων (1466-1800) τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερῶς Συνόδου. Μία πρώτη προσπάθεια καταλογογράφησής τους ἔγινε ἀπὸ τὴν Στυλιανὴ Πολυχρονιάδου στὴν πτυχιακὴ τῆς ἐργασία στὸ Τ.Ε.Ι. Ἀθῆνας στὸ Τμῆμα Βιβλιοθηκονομίας. Τέτοιου τύπου ἐργασίες πρέπει νὰ προηγηθοῦν τῆς μετατροπῆς τῶν καταλόγων βιβλίων σὲ δεσμίδες μικροδελτίων.

22. Τὰ ἐγκαινία τῆς ὑπηρεσίας Probitel συνδυάσθηκαν μετὰ τὴν Ἡμερίδα μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας πού ἔγινε στίς 27 Σεπτεμβρίου 1987 καὶ εἶχε ὡς τίτλο: Église en communication (Μία Ἐκκλησία πού ἐπικοινωνεῖ). Ταυτόχρονα κυκλο-

φόρησε ἓνα δεκαεξασέλιδο τεῦχος σὲ σχῆμα ἐφημερίδος μετὰ τὸν ἴδιο τίτλο, στὸ ὁποῖο παρουσιάζονταν ὅλα τὰ μέσα χριστιανικῆς ἐμπνεύσεως, οἱ δυνατότητες κατάρτισεως καθὼς καὶ γνώμες δημοσιογράφων πού ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν ὀρθοκεντρικὴ πληροφόρηση.

23. Γιὰ τὴν κατανόηση αὐτῆς τῆς ἐκ πρώτης ὄψεως «βαβυλωνια-κῆς» ὀρολογίας, βλ. σημείωμα στὴ στήλη Τεχνολογία τῶν «Σελίδων τῆς Καθημερινῆς» (14 Αὐγούστου 1988) τοῦ Γιάννη Ριζόπουλου, Στὴν ἐποχὴ τοῦ Minitel... «Κλειστὸ δίκτυο» βιντεοτέξ ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ Ἀθηναϊκὸ Πρακτορεῖο Εἰδήσεων στὸ Ζάππειο μέγαρο, ὅπου καὶ ἡ ἑλληνικὴ προεδρία τῆς Ε.Ο.Κ.

24. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Metz (Γαλλία) Pierre Raffen, ἐκμεταλλούμενος τὸ σύστημα minitel, πού εἶναι πολὺ διαδεδομένο στὴ Γαλλία, τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ ἄμεση ἐπικοινωνία μετὰ τὸ ποιμνίό του. «Ὅλα τὰ πνευματικὰ του τέκνα μποροῦν νὰ τοῦ θέτουν ἀπειθείας ἐρωτήσεις πού τοὺς ἀπασχολοῦν καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν βοήθεια ὁμάδος ἱερέων δίδει τίς ἀπαντήσεις ἐπὶ τῆς ὀθόνης τοῦ τερματικοῦ. Ὁ νέος τρόπος εὐαγγελισμοῦ «ὠποχρεώνει»!

25. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ὀνομάζεται DEPP (=DEBORA European Pastoral Program). DEBORA εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῆς ὑπηρεσίας τεκμηριώσεως καὶ βιβλικῶν μελετῶν μέσῳ ὑπολογιστῶν καὶ αὐτοματοποιημένων δικτύων (Documentation et Études Bibliques par Ordinateurs et Réseaux automatisés). Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἐκδίδει εἰδικὸ δελτίο «DEBORADOC. INFORMATIONS» παράρτημα τοῦ «Interface».

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

● Βλασίου Ἰω. Φειδᾶ

Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ (988 - 1988) (3η ἔκδοσις)

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὸν ἐορτασμὸ τῆς Χιλιετηρίδος γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῶν Ρώσων. Στὰ ἐπιτὰ κεφάλαια τοῦ ἔργου (466 σελίδων) ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἀπὸ τὴν ἵδρυσή της μέχρι σήμερα.

● Πρωτοπρ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ,
Ἐπικ. Καθηγητοῦ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (ὕπερ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας)

Ἐνα εἰςβλίο πού βοηθᾷ τὸν ἀναγνώστη νὰ συνειδητοποιήσει τὴ διακονικὴ, μαρτυρικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα στὴν ἐποχὴ μας, πού ἡ πνευματικὴ σύγκρουση αἰξάνει ἐκκίνηση καὶ ἡ Ἀλήθεια γίνεται ὄλο καὶ πιά δυσδιάκριτη.

Γράψατε: Ἀποστολικὴ Διακονία, Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα, τηλ. 722.8008.

Βιβλιοπωλεῖο: Δραγατσανίου 2, Πλατ. Κλαυθμῶνος, τηλ. 322.8637.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

τοῦ ἐν ἁγίοις ὁπίου πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρὰ Προσόμοια. ᾠχος α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων

Ἐπὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος
νῦν πορευσώμεθα
καὶ πρὸς μονὴν τῆς Λαύρας
ἐν χαρᾷ ἀναχθῶμεν
τιμῆσαι τοῦ Κυρίου τὸν ἐκλεκτὸν
Ἰωάννην τὸν ὅσιον,
ὅτι ἐκείσε ἐβίωσε θαυμαστῶς,
καὶ ἡδέως ἐμελώδησε.

Τὸν Ἰωάννην τὸν πάνυ
νῦν εὐφημήσωμεν,
τὸν ἐν Θεοῦ σοφίᾳ
καὶ φωνῇ θεσπεσίᾳ
ἄσαντα Κυρίου τὰ θαυμαστὰ
καὶ Παρθένου τὰ ἐιδοξά
καὶ τῶν Ἁγίων ἀπάντων τὰς καλλονὰς
διὰ βίου ὑπὲρ ἅπαντας.

Βιοτικὰς τε μερίμας
ἀπανηγάμενος,
καὶ Παλατίου δόξαν
καὶ τιμὰς τὰς ἐν κόσμῳ
σκύβαλα ἠγούμενος εὐτελεῖ
πρὸς τὸ Ὄρος ἀνέδραμες
καὶ ἀντηλλάξω ἐσθῆτα τὴν κοσμικὴν
τριβωνίου τῷ ἐνδύματι.

Ἔτερα. ᾠχος ὁ αὐτός.

Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γλυκύτες ἐδόθη σοι φωνῆς,
μελωδίας χάρισμα
καὶ μουσικῆς θεῖον δώρημα,
Θεοῦ θελήματι,
Ἰωάννη θεῖε,
μοναστῶν ἀγλαΐσμα·
καὶ τούτῳ τὰ θεσπέσια ἐμελψας
πολλῇ ἐν χάριτι,
καὶ τὸ τάλαντον ἐπηύξησας
καὶ τὴν δόξαν
Κυρίου ἐξύμησας.

Πτωχεῖαν καὶ στέρησιν πολλὴν

ἐκ παιδὸς ἐγνώρισας,
καὶ γὰρ πατρὸς ἀπεστέρησαι
ἐκ βρέφους, ὅσιε·
μητρικὴ δὲ μόνη
στοργὴ σοὶ ἀπέμεινε,
πλὴν ταύτην ἀπηρνήσω, μακάριε,
ὅτι ἀνέθηκας
σεαυτὸν τῇ Θεομήτορι,
ἧς οἰκέτης
καὶ μύστης ἐγένετο.

Κυρίου τὰς θείας ἐντολάς
ἐκπληρῶν γηθόμενος
Ἁγίου Πνεύματος πέφηνας
κατοικητήριον.
καὶ λαμπρὰ κινύρα
γεγονώς, μακάριε,
Ἁγγέλων τὰ συστήματα ἔφθασας
καὶ τούτων χάριτος
ἤξιώθης, παμμακάριστε,
ἦν ἀνθρώποις
τοῖς πᾶσι μετέδωκας.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Ὅσιε πάτερ,
ἐπιγείου πατρὸς ἐκ παιδὸς στερηθεὶς
οὐρανίῳ Πατρὶ ἐνωρὶς ἐκολλήθης.
Πτωχεῖαν ἐκ σπαργάνων ἐν γῆ γνώρισας
τὸν πλοῦτον τοῦ οὐρανοῦ ἐπεπόθησας.
Εὐνοίας ἐπιγείου βασιλέως τυχὼν
σκύβαλα ταύτην ἠγήσω
καὶ πρὸς οὐράνιον βασιλέα ἀνέδραμες.
Ἀντήλλαξας ἀπαστράπτου ἱμάτιον
πρὸς τρίβωνα μοναχικὸν
καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ βίου
πρὸς ἄσκησιν μοναστικὴν.
Ὅθεν ἀξίως οὐρανὸς σοὶ ἠνοίγη
καὶ συμπολίτης ἐγένου τῶν μελωδῶν ἀπάντων·
μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἰδιόμελα τῆς Λιτῆς. ᾠχος α'.

Ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις ἐγρηγορῶν
καὶ ἐν παννυχίσις ὀρθοστάδην ὑμολογῶν,
τὴν Θεομήτορα ἐμεγάλυνες
ἐν τῷ «Ἄξιόν ἐστιν».

Αὕτη δὲ σὲ ἡμεῖς αὐτοὶ, Ἰωάννη, καθ' ὕπνου
χρυσῶν νεμίσματι
καὶ ἀσθενήσαντά ποτε ἐκ τῆς ὀρθοστασίας
ὕγι' σὲ κατέστησε,
ἢ εὐγνωμονῶν ἐπηύξησας τὴν ὑμνωδίαν,
ἐκδιδάσκων καὶ ἡμᾶς
εὐγνωμόνως ὅτι δεῖ
πρὸς αὐτὴν φέρεσθαι.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. α'.

Ἔβησας τὴν ἀλκὴν σου
ἐν τῷ σκάμματι τῆς ἀσκήσεως·
ἔθυσας τὴν ζωὴν σου
ὡς λαμπάδα πυριδαπτον
Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου.
Τὸ πιστευθὲν σοι τάλαντον
εἰς ὑμνωδίαν Κυρίου ἀπέθεσας
καὶ τῷ κάλλει τῆς μητρὸς τοῦ Λόγου ἀφιέρωσας.
ἦν, ὡς ἀνῶθεν οἱ Προφῆται πολλαχῶς προκατήγγει-
λαν»

σὺ πολυειδῶς ἐμελεψήσας.
Σὺν αὐτῇ οὖν πρέσβευε,
Ἰωάννη ὅσιε,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ Δυρραχίου βλαστός,
οὗ ἡ πτωχεῖα συνοδίτης ἐγένετο·
κουκίσις γὰρ καὶ ζελίσις
ἀπὸ παιδὸς ἐκτραφεῖς
Κουκουζέλης τοῦνεμα προσέλαβες.
Φωνῆς ὅμως δώρημα
ἐκ Θεοῦ σοὶ δεδώρηται,
νοὸς ὀξύτης
καὶ τοῦ σώματος εὐκλεία,
καὶ Παλάτιον στοργικῶς ἀνεφύχθη σοι,
ἐνθα ἐνδιατιώμενος
καὶ τέχνη μουμένος,
διακριθεὶς δ' ὑπὲρ πάντας,
πρωτομαίστωρ ἐγένεσο·
κοσμῶν ἐπαξίως
Κομνηνῶν τὴν Δυναστείαν
καὶ τὸ Βασίλειον.

Χαίροις ἡ λυγρὰ ἀηδῶν,
ὁ θεῖος τέττιξ, ἡ κινύρα τοῦ Πνεύματος,
τὸ ἄσμα τὸ τῶν ἀσμάτων,
ἡ θαλπωρὴ ἀκοῆς.
Μοναστῶν τὸ στόμα τὸ ἀσίγητον·
ἡ λύρα ἡ εὐηχος,
θεῖα σάλπιγξ ἀσίγητος,
κατακρηλοῦσα
μναχῶν τὰ συστήματα,
καθηδύνουσα ἀκράς τε καὶ πνεύματα.
Ὅργανον παναρμόνιον
ψαλτήριον εὐηχον,

οὗ τῶν χορδῶν κρουομένων
φύσις ἢ ἄλογος τέρπεται,
φαιδρύνεται κτίσις
καὶ ἀνθρώπων αἱ καρδίαι
πρὸς ὕψος αἴρονται.

Χαίροις Ἁγίου Ὁρους πατῆρ,
ὁ οὐδενὸς τῶν ἀσκητῶν αὐτοῦ δεύτερος,
ὁ πρᾶξιν καὶ θεωρίαν
συγκαταμειξίας λαμπρῶς
καὶ σεμνῶς τῷ βίῳ πορευόμενος.
Διὸ κεχαρίτωσαι,
Ἰωάννη πανόλβιε,
χάριτος θείας
ἐνδυθεὶς τὴν εὐπρέπειαν,
καὶ ἐπάξιον ταύτης φέρων τὸ ὄνομα.
Ἐμελψας Παντοκράτορα,
ἀγνήν θεομήτορα,
καὶ τῶν Ἁγίων τοὺς Δήμους,
καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα.
Μεθ' ὧν συναγάλλει
καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων
τῶν εὐφημούντων σε.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. β'.

Πρῶτος ἐν μελωδία ἀνδειχθῆς,
Ἰωάννη μακάριε,
ὅτι ὅσα βιοτὴ σοὶ ἐδωρήσατο
τὸ αὐλῶς ζεῖν
καὶ τὸ Ἀγγέλοις ἀναστρέφεσθαι
καὶ τὰς μελωδίας τῶν Ἀσωμάτων ἐνωτίζεσθαι.
Ταύτας οὖν τῇ τοῦ Κυρίου ἐπινεύσει,
ὡς ἄλλος ὑποφῆτης τοῖς ἀνθρώποις προσήνεγκας
καὶ ἐδίδαξας μέλπειν
τοῦ Σωτῆρος τὴν αἴνεσιν
καὶ τῆς Θεομήτορος
καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
ὧν ταῖς ἱκεσίαις
δωρήσεται ἡμῖν Κύριος
τὸ μέγα Αὐτοῦ ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ζηλῶν ὁσιότητα
ἐν ἡλικίας ἀκμῇ
τὸ Ὄρος κατέλαβες τὸ ἀγιώνυμον
καὶ ἤσκησας ἄριστα.
Ὅθεν ἐν τῇ Μονῇ σου
ὑμνωδῶν καθ' ἐκάστην
ἠύξησας τὸ δοθὲν σοι
πολυτάλαντον δῶρον.
Διὸ σε, ὦ Ἰωάννη,
Κύριος ἡμεῖψε.

(Συνεχίζεται)

“ΥΠΕΡΑΓΟΡΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ,,

Τοῦ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Δρ. Θεολ., Δρ. Φιλοσ., Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

2. Οἱ ἱστορικὲς καταβολὲς τῆς NEW AGE.

Πρὶν ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ NEW AGE ἐμφανίσθηκε ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ομάδες, οἱ ὁποῖες προετοίμασαν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴ δημιουργία καὶ τὴν ἐξάπλωση τοῦ νέου ρεύματος. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἔχουν τὶς ἱστορικὲς τους καταβολὲς σὲ περασμένους αἰῶνες.

α) Ὁ πνευματισμός.

Κατὰ τὸν ΙΗ' αἰῶνα ὁ Emmanuel Swedenborg (1688-1772) διακήρυξε πὺς δέχεται μηνύματα ἀπὸ τὸν πνευματικὸ κόσμον. Οἱ ἀποκαλύψεις αὐτῆς, πού ἐπεκτάθηκαν μὲ τὸ κύμα τοῦ πνευματισμοῦ, ὑπόσχονται στὸν ἄνθρωπον νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὴν «ἀπ' εὐθείας γνώση». Ἔτσι διακηρύχθηκε πὺς διανοίγονται γιὰ τὸν ἄνθρωπον νέες δυνατότητες, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ γνώση τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Ὁ ἄνθρωπος, ὑποστηρίζει ὁ πνευματισμός, μπορεῖ νὰ γνωρίσει (ἀπὸ πρῶτο χέρι) τὸ κάθε τι καὶ νὰ συμπληρώσει μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὶς ἐλλείψεις τῆς ἱστορίας, μὲ «ἀποκαλύψεις» τῶν ἰδίων ἐκείνων προσώπων πού διεδράματῆσαν πρωτεύοντα ρόλο στὰ γεγονότα, π.χ. τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ναπολέοντος κ.ο.κ.

Αὐτὲς οἱ «ἀποκαλύψεις» προέρχονται ἀπὸ τὰ πνεύματα, ἀλλὰ πολλὲς φορές χρησιμοποιοῦνται τὰ λεγόμενα μέντιουμ, εἶναι δηλαδὴ «ἀποκαλύψεις» «ἐκ τῶν ἔσω».

Ἡ ἀντίληψη αὐτὴ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴ βασικὴ θέση πού ἐκπροσωποῦν ὅλες οἱ ομάδες πού ἐνώνονται καὶ συναποτελοῦν τὸ ρεῦμα τῆς New Age: «πήγαινε μέσα στὸν ἑαυτό σου, ὅλα εἶναι σημειωμένα ἐκεῖ· μέσα σου βρίσκεται τὸ «καρμικὸ ἔχνος»! Ἔτσι ἡ νέα κίνηση ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ μετενσάρκωση καὶ γίνεται κήρυκας τῆς. Εἶναι ἡ διδασχὴ τῶν Ἀκασικῶν Ἀρχεῖων (Akasha-Chronik) τοῦ «μεσσία» τῆς ἀνθρωποσοφίας R. Steiner. «Ὅλα εἶναι «καρμικὸ ἔχνος», ἡ ἀληθινὴ γνώση» βρίσκεται στὴν ἀπ' εὐθείας πληροφόρηση!

β) Ἡ ἀστρολογία.

Στὶς ἱστορικὲς καταβολὲς τῆς New Age πρέπει νὰ περιλάβουμε καὶ τὴν ἀστρολογία. Τὸ 1919 ἐκδόθηκε τὸ «Ἀστρολογικὸ Ἡμερολόγιο» μὲ κύριο μήνυμα πὺς δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουμε νὰ μᾶς παραπλανοῦν πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε τὴν «ἀπ' εὐθείας βοήθεια». Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μήνυμα τὸ ξαναβρίσκουμε σὲ ὅλες τὶς ἀποκριφιστικὲς ομάδες, πού βασιζοῦνται σ' αὐτὴ τὴν «ἀπ' εὐθείας πληροφόρηση», πού πλέον λογίζεται «ἀπόλυτη πληροφόρηση» καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση ἢ κριτικὴ. Ἐδῶ ἔχουμε μιὰ ἰδεολογία πού εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστη.

302

Δὲν εἶναι πλέον ὁ Θεὸς πού κατέχει τὴν ἀπόλυτη γνώση, τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια πού σώζει, πού εἶναι Παντοδύναμος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, πού σὰν ἄτομον γίνεται ρυθμιστὴς καὶ κυρίαρχος τοῦ κόσμου.

γ) Τὰ τελετουργικὰ.

Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ προτεσταντικὲς Ἐκκλησίες ἐγκατέλειψαν κάθε μορφή τελετουργικοῦ στὴ θεία λατρεία. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἤδη ἀπὸ τὸν περασμένο αἰῶνα ἄρχισε νὰ ἐγκαινιάζει ἄλλους προσανατολισμούς καὶ νὰ περιορίζει τὸ τελετουργικὸ τῆς στοιχεῖο. Τὸ βᾶρος ῥίχνει τώρα στὶς κοινωνικὲς δραστηριότητες. Ἔτσι ἀπὸ τὸν ΙΘ' αἰῶνα τὸ κενὸ πού δημιουργεῖται τὸ συμπληρώνουν οἱ διάφορες ἀποκριφιστικὲς ομάδες.

Πρόκειται γιὰ τὸ «δραστικὸ τελετουργικόν», πού ἐνεργοποιεῖ τὶς ἀπόκρυφες δυνάμεις γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ «δραστικὸ τελετουργικόν» στηρίζεται στὴν ἀποψη πὺς ὁ «μικρόκοσμος», δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ «μακρόκοσμος» συνδέονται μεταξύ τους. Ἔτσι αὐτὸ πού γίνεται («ἐν μικρῶ») ἔχει ἐπίδραση στὸ «μεγάλον». Ἡ θέση αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴ βάση τοῦ ἀποκριφισμοῦ. Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐργασία («ἐν μικρῶ») μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσει τὸ σύνολο τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ τὸ ἀποκριφιστικὸ μήνυμα πέρασε σὲ ὅλες τὶς παραθρησκευτικὲς ομάδες πού ἐμφανίστησαν τὶς τελευταῖες δεκαετίες στὴ Δύση καὶ ἐφθασαν καὶ στὴ χώρα μᾶς.

Ὁ Μαχαρίσι Μαχῆς Γιόγκι, «μεσσίας» τοῦ «Ἵντερβατικῶν Διαλογισμοῦ» κηρύττει τὴν «τεχνολογία τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου» τῆς «παγκοσμίου συνειδήσεως» καὶ ὑπόσχεται νὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος χωρὶς καμία ἐξωτερικὴ προσπάθεια.

«Στὸ ἐπίπεδο τοῦ φυσικοῦ νόμου ὑπάρχει τὸ σχέδιο νὰ πραγματοποιηθεῖ ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ· καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν κυβερνήσεων αὐτὸ εἶναι δυνατὸ σὲ κάθε χώρα.

Δημοσιογράφος: Τί σημαίνει οὐρανός;

Μαχαρίσι: Οὐρανὸς σημαίνει μιὰ κατάσταση χωρὶς πόνον, χωρὶς ἀρνητικότητα, γεμάτος εἰρήνη, χαρὰ καὶ πληρότητα. Κοιτάξτε, πόνος δημιουργεῖται μὲ τὴν παραβίαση τοῦ φυσικοῦ νόμου. Ὁμαδικὴ δυστυχία δημιουργεῖται μὲ τὴν ὀμαδικὴ παραβίαση τοῦ φυσικοῦ νόμου. Ἄν ὁ πληθυσμὸς δὲν εἶναι ἐκπαιδευμένος νὰ σκέπτεται καὶ νὰ πράττει αὐθόρμητα σὲ συμφωνία μὲ τὸ φυσικὸ νόμο, παραβιάζει τὸ φυσικὸ νόμο μὲ τὴ σκέψη καὶ τὴν πράξη. Αὐτὸ εἶναι ἡ πρωταρχικὴ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν. Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη — στὸ φῶς τῆς βέδικοῦς ἐπιστήμης — προορίζεται νὰ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΕΡΟΥΣΗ

δ. Τὸ πρόγραμμα.

Τὸ πρόγραμμα, ὕστερα ἀπὸ τὴν προσεγμένη ἐπιλογή τῶν προσώπων, ἀποτελεῖ τὴ ραχοκοκαλιά τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τελικὰ μ' αὐτὸ κυρίως στοχεύει νὰ διακονήσῃ τοὺς πολυσήμαντους στόχους πληροφόρησης, εὐαγγελισμοῦ, ἀγωγῆς καὶ παιδείας πού ἔχει τάξει. Εἶναι μάλιστα τόσο σημαντικὸς αὐτὸς ὁ τομέας, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ ζητηθεῖ καὶ κάποια ἐξωθεν βοήθεια εἰδημόνων καὶ νὰ μὴ ἀφεθεῖ τὸ ἔργο μόνο σὲ ἐμπειρισμοὺς καὶ στὴν καλὴ θέληση ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπάρχουν πρότυπα ἀπὸ ξένες καὶ γτόπιες ραδιοφωνίες, τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσαν νὰ μελετηθοῦν καὶ νὰ προσαρμοστοῦν στὶς συγκεκριμένους λειτουργικὲς ἀνάγκες. (Π.Σ.Ε., ΕΤ 1 καὶ 2, Βατικανό, «Ἀθήνα 9,84», «Ράδιο καταναλωτῆς», «Ἀντέννα 97,1», «TOP FM 92,4» κ.λπ. (Ὁ «Ἀθήνα 9,84» στὸ μικρόφωνο τοῦ Τύπου!, «Καθημερινή», 29.5.88).

Τὸ περιχόμενον τοῦ προγράμματος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα ζητήματα. Γιατὶ πρέπει νὰ διαμορφώνεται, ὄχι ἀπὸ τὴν ὅποια ζήτηση, μὰ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη καὶ τοὺς ὑψηλοὺς στόχους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἕνας ραδιοσταθμὸς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ μεταδίδει πολλὰ καὶ ὠραία! Ὁ Πομπὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως, θὰ εἶναι ὁ ΕΝΑΣ. Καὶ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ κάτι τὸ ξεχωριστό. Καὶ ἡ συμπεριφορὰ καὶ τὸ ἦθος καὶ οἱ στόχοι πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ ἄλλες συντεταγμένες ἀπαίτησης καὶ ποιότητας.

*Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 284 τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 τεύχους.

Πολὺ πρόχειρα, λοιπόν, μεταξὺ τῶν στόχων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ραδιοφωνίας μπορούν νὰ ἀναφερθοῦν:

1. Ἡ πολὺ μετρημένη καὶ ὄχι καθημερινή, λειτουργικὴ ζωὴ (Θεῖα Λειτουργία, Ἀκολουθίες, ἑορτές, ἐπιλεγμένοι πανηγυρισμοί). Εἶναι ἀνάγκη νὰ διαφυλάξουμε τὸ μυστήριο τοῦ ἴηου καὶ νὰ διαφυλαχτοῦμε ἀπὸ τὴν ἀμβλυνση τῶν «ἱερῶν καὶ τῶν ἀγίων».

2. Ὁ εὐαγγελισμὸς καὶ ὁ ἐπανευαγγελισμὸς τοῦ λαοῦ.

3. Ἡ πολύπλευρη γνωριμία μὲ τὰ ἱερά κείμενα τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, καθὼς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

4. Ἡ παρουσίαση καὶ βιωματικὴ προβολὴ τοῦ ἀγιολογικοῦ πλούτου τῆς Ὁρθοδοξίας.

5. Ἡ διατήρηση καὶ συστηματικὴ προβολὴ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας.

6. Ἡ ἐπιλεγμένη καὶ μὲ φειδῶ προσφερόμενη βυζαντινὴ μουσικὴ.

7. Ἡ μετάδοση κειμένων τοῦ νεοελληνισμοῦ.

8. Ἡ ἱστορία τῶν ὀρθοδόξων Μονῶν καὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου.

9. Ἡ γνωριμία τῆς παγκόσμιας ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ἱεραποστολῆς.

10. Τὸ χριστιανικὸ θέατρο (παγκόσμιο καὶ ἐλληνικό).

11. Ἡ προβολὴ τῆς ταυτότητας τοῦ Γένους.

12. Ἀκόμα θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι θέματα οἰκολογίας, εἰρήνης, τέχνης, χριστιανικοῦ οἰκουμενισμοῦ, ναρκοτικῶν, ὑγείας, πολυτέκνων, συμπεριφορᾶς...

(Συνεχίζεται)

φέρει τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ. Πέστε στὸν κόσμον: αὕτη εἶναι ἡ ἀνοικτὴ προσφορὰ μου σὲ κάθε χώρα.

Δημοσιογράφος: Μαχαρίσι, συγχωρέστε μου τὴν ἐρώτηση, ἀλλὰ ποιά ὑπερδύναμη κατὰ τὴ γνώμη σας θὰ πραγματοποιήσῃ πρώτη τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ;

Μαχαρίσι: «Ὅποια ἔλθει πρώτη θὰ ἐξυπηρετηθεῖ καὶ πρώτη!» (Tm-Actuel Ἑλβ. ἐκδ., I/1986, σελ. 10-11).

Τί πρέπει νὰ κάνουν λοιπὸν οἱ κυβερνήσεις; (Νὰ ἐντάξουν τὴ γνώση τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου στὸ ἐκπαιδευτικὸ τους σύστημα καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν ὁμάδες στὴ χώρα τους, πού ἀσκοῦν τὴν τεχνολογία τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου), δηλαδή τὸν Διαλογισμὸ τοῦ Μαχαρίσι. «Οἱ κυβερνήσεις προσκαλοῦνται νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Παγκόσμια Πρωτεύουσα τῆς Ἐπο-

χῆς τοῦ Φωτισμοῦ στὸ Μαχαρίσι-Nagar πλησίον τοῦ Νέου Δελχί!» Ἄν ὁ Γιόγκι ἀποκτήσῃ σὲ κάθε Ἡπειρο 7000 ὀπαδοὺς πού ἀσκοῦν τὴν «τεχνολογία τοῦ ἐνοποιημένου πεδίου», αὐτόματα θὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ παγκόσμια εἰρήνη! (ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 15).

Ἡ σύνδεση τοῦ «μικροκόσμου» καὶ «μακροκόσμου» προσφέρει (ἀλύσεις) γιὰ τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα καὶ ἀκόμη γιὰ τὴν παγκόσμια εἰρήνη· οἱ νέες κινήσεις τῆς New Age χρησιμοποιοῦν τὰ θέματα αὐτὰ στὴν προπαγάνδα τους πρὸς τὰ ἔξω. Ὅμως ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὶς (ἀλύσεις) τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, οἱ ὁποῖες δὲν συνδέονται μὲ ὅποιεσδήποτε προσπάθειες γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων αὐτῶν, οὔτε ὀδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο (πρὸ τὰ ἔξω).

Ε Π Ι Κ Α Ι Ρ Α

“Ολοι θά... πεθάνετε!

Η ΓΑΛΛΙΑ Ζὰν Καλμὰν συμπλήρωσε 113 χρόνια και 113 μέρες ζωής, κερδίζοντας έτσι τον τίτλο της «κυράς του κόσμου» και μιὰ θέση στο βιβλίο των ρεκόρ Γκίνες. Διαδέχεται τὴ Βρετανίδα Ἄννα Οὐίλλιαμς πὸν πέθανε σὲ ἡλικία 114 ἐτῶν, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1987. Τὸ ρεκόρ μακροβιότητος ἔχει ὁ Ἰάπωνας Σιγκεσίγιμο Ἰζούμι πὸν πέθανε στὶς 21 Φεβρουαρίου 1986, σὲ ἡλικία 120 ἐτῶν, 7 μηνῶν και 22 ἡμερῶν!

Ἐδνευχεῖς —κατὰ τὴν κρατοῦσα λογικὴ— οἱ σύγχρονοι... ἀπόγονοι τοῦ Μαθουσάλα. “Ὁμως νὰ πὸν και γι’ αὐτοὺς ἦρθε ἡ στιγμή ν’ ἀκουστεῖ τὸ «ἀπέθανεν και ἐτάφη». Νὰ πὸν ἦρθε ἡ ὥρα —καθυστερημένα ἔστω— νὰ ἐγκαταλείβουν τὸν κόσμο τοῦτο πὸν γιὰ μεγάλο διάστημα τοὺς φιλοξένησε. Δὲ γνωρίζουμε ἂν και κατὰ πόσο αἰσθάνονταν «φιλοξενούμενοι» στὸν πλανήτη μας. Συνήθως ὁμως ἐμεῖς μοιάζουμε νὰ μὴ «θυμόμαστε» τὴ... λεπτομέρεια αὐτὴ! Στρονθοκαμηλίζουμε τέλεια, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς δλέθριες συνέπειες. Κάποιος συνήθιζε νὰ λέει: Ἄσφαλῶς κάποια μέρα ὅλοι θά... πεθάνετε!

“Ὅσο κι ἂν φιλοδοξοῦμε νὰ ῥμαστε μεῖς ἐκεῖνοι πὸν θά πάροουμε τὴ σκντάλη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν αἰωνόβιων, καλὸ θά ἔταν —γιὰ τὴν ἰσορροπία μας— νὰ θυμόμαστε πὸς κάποτε θ’ ἀκουστεῖ και γιὰ μᾶς τὸ «ἀπέθανεν και ἐτάφη».

Μαῦρα χέρια - Ἄσπρη καρδιά.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΠΑΡΗΓΟΡΟ: Ἐξήντα μαθητὲς και μαθήτριες νυχτερινοῦ Γυμνασίου και Λυκείου ἔγιναν ἐθελοντὲς αἰμοδότες, ἰδρὸντας δικὴ τους Τράπεζα, μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσουν τοὺς συμμαθητὲς τους πὸν ἀντιμετωπίζουν προβλήματα υγείας. Μιὰ συμμαθήτριά τους, πὸν πάσχει ἀπὸ μεσογειακὴ ἀναιμία, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλώσουν τὰ πιὸ λεπτά τους αἰσθήματα οἱ νέοι αὐτοί.

—Νὰ ἐπαινέσουμε; Μήπως τὸ χρειάζονται;! Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ και μὲ τὰ δυὸ Του χέρια. Ἄγτρια και κορίτσια ταλαιπωρημένα ἀπὸ τὴ βιοπάλη, προτείνουν τὰ μωτζουρωμένα χέρια τους, ὑπακούοντας στὶς κατὰλευκες καρδιές.

Γι’ ἄλλη μιὰ φορὰ καλοῦμε τὸ Διογένη νὰ σβήσει τὸ φανάρι του. Ἄλλο ἕνα σελάγισμα παρηγορεῖ, μέσα στὴν ἀτέλειωτη πολικὴ νύχτα τῆς ἀπανθρωπιᾶς πὸν μᾶς μαστίζει.

Παιδιά - μελλοθάνατοι.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ σὲ θρησκευτικὸ μαθητικὸ ἐντυπο: 9.000 ἄτομα πέθαναν ἀπὸ τὸ τσιγάρο τὸ 1985.

— Πόσα παιδιά εἶναι θύματα τοῦ καπνοῦ, καπνίζοντας εἴτε ἐνεργητικὰ εἴτε παθητικὰ; Πόσα ἀπ’ αὐτὰ τὰ παιδιά κάνουνε χρῆση-κατάχρηση τοῦ καπνοῦ, ἀγνωώντας τὶς καταστρεπτικὲς συνέπειες τῆς πράξεώς τους; Μεταφέρουμε ὅπως ἔχει ἕνα ἐρώτημα-πρόταση πὸν ἀπηύθυνε κατὰλληλα τὸ προαναφερόμενο περιοδικό: Ἄντὶ μερικὰ πολυάσχολα Ἰδεμῆ και προεδρεία τῶν τάξεών μας νὰ διαμαρτύρονται γιὰτι κάποιος μαθητὴς τιμωρήθηκε ἐπειδὴ κάπνιζε, καλύτερα δὲ θά ἔταν νὰ κάνουν μιὰ ἐπεύθυνη και σωστὴ ἐνημέρωση γύρω ἀπὸ τὶς συνέπειες τοῦ καπνίσματος μὲ ἀνάλογες ἀφίσσες, φωτογραφίες, ντοκουμέντα κ.ἄ. Ἄς σταματήσουμε ν’ ἀνεχόμεστε καπνιστήρια μὲ τὴν «ἀγνοία» τῶν καθηγητῶν, μέσα στοὺς χώρους τῶν σχολείων. Ἄς σταματήσουμε τὴ δημιουργία ἀνθρώπων χωρὶς θέληση, ὑποψηφίων καρκινοπαθῶν και μελλοθανάτων».

Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ... Πάτμος.

Ἄ Ἡ ΘΑΛΑΣΣΑ ἀκίνητη σὰν τὸ μέταλλο, ἔδενε τὰ τριγύρω νησιά. Δὲν ἀνάσαινε οὔτ’ ἕνα φύλλο μέσα στὸ φῶς πὸν δυνάμωνε. Ἡ Γαλήνη ἦταν ἕνα κέλευφος ὄλωσδιόλου ἀράγιστο». Ἐτσι ἀποτύπωσε μὲ τὸ ζωηρὸ χρωστήρα του ὁ Γιώργος Σεφέρης ἐν’ ἀπομνημερο σὲ μιὰ δωδεκανησιακὴ ἀυλαία.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ... ἡ

Πάτμος! Καὶ ἔστι και ἔσται...

Τὸ νησὶ τοῦ Ἠγαπημένου, τοῦ διακριτικοῦ χρόνον, τὸ ἅγιονόρος τοῦ νοτιοανατολικοῦ Αἰγαίου. Ἀδρὴ πινελιά στὸν καμβὰ τοῦ ἀρχιπελάγους, ὀπισθοφυλακὴ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἐδῶ τὸ Βυζάντιο ζεῖ χωρὶς διακοπή, χωρὶς ἀλλοίωση σὲ τούτη τουλάχιστο τὴν ἐκφασή του. Στὴν κορυφὴ τῆς δεσπόζει ἡ Σταυροπηγιακὴ και Πατριαρχικὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἰδουμένη στὰ 1088 — ἀπὸ τὸν δσιο Χριστόδουλο τὸ Λατρηνό, ἐπὶ Ἄλεξίου Α’ τοῦ Κομνηνοῦ — συμπληρώνει φέτος 900 χρόνια ζωῆς.

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὶς προσβεῖες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου νὰ μᾶς σκεπάζει. Τὸ ἔχουμε τόσο ἀνάγκη μέσα στοὺς ... ἀποκαλυπτικὸς καιροὺς πὸν βοισκόμαστε...